Tef

YABANCI Karikatürler !..

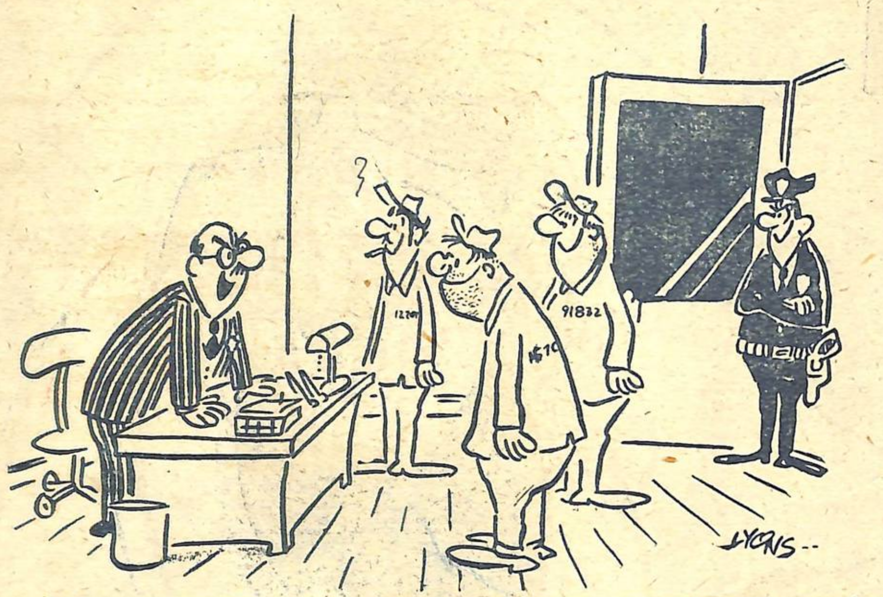

MÜDÜR– SAAT TAM DOKUZDA DUVARDAN ATLARSINIZ, ONBİRDE BANKA ÖNÜNDE OLURSUNUZ, BANKAYI SOYDUKTAN SONRA SAAT ONİKİDE BURAYA DÖNMÜŞ OLUN, ANLAŞILDI MI ?..

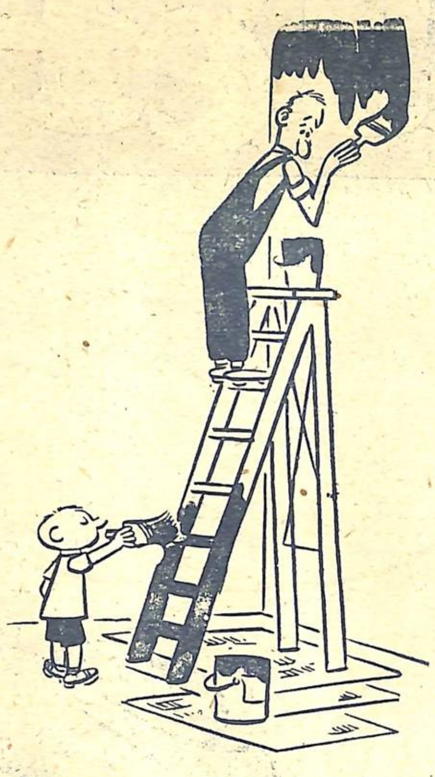

YAZISIZ !..

– BEN SİZE İKİNCİ KAPI DEMİŞTİM

YAZISIZ !

– NE YAPALIM HA[illegible]EFENDİ,
YATAĞIMA OTL[illegible]UŞSUNUZ !

– BABA AL ŞU PİRZOLAYI SEN TAŞI !

Tef

HAFTALIK SİYASİ MİZAH GAZETESİ

Sahibi ve Yazıişleri Müdürü : .... ERTEM EĞİLMEZ

Umumi Neşriyat Müdürü : .... FERRUH DOĞAN

Yanıksaraylar Sokak Esen Han - Cağaloğlu - Telefon : 27 84 40

«BU GAZETE BASIN AHLAK YASASINA UYMAYI TAAHHÜT ETMİŞTİR.»

CİLT : 2 ★ 18 OCAK 1961 ÇARŞAMBA ★ SAYI : 31

Başyazı

EMİL GALİP SANDALCI

Siz Aşağıdaki Gazeteler...

Gazetenin kapısında karşılaştığım adam bir soru işareti gibi iki büklümdü. Konuşurken kelimeler bulmakta güçlük çekiyor, sağ eli devamlı bir şekilde titriyordu. Oysa, o el, elli yılı aşkın bir zamandanberi kalem tutardı. Bu, yaşı yetmişin üstünde bir fikir işçisiydi. Süsten uzak, rahat, kolay okunur bir üslubu vardı. Zaman zaman yakın tarihimizin olayları ile ilgili seri yazılar yazardı. O vakit, şehrin tâ bir diğer ucundaki evinden yola çıkar, dolmuşlarda aktarma yapa yapa, yazısını gazeteye getirirdi. Rastladığımda yine böyle bir seferden geriye, evine dönmekteydi. Öylesine de yavaş, dura dura, ayaklarını sürüye sürüye yürüyordu ki.

Evet, bu Batıda medenî ülkelerdeki benzerlerinin çoktan evlerinin güneşli sundurmasında, rahat koltuklarında çubuklarını tüttürdükleri yaşta, dolmuş duraklarına doğru ayak sürüyen, 53 yıllık bir gazeteciydi.

Varsın böylesi ayağ[illegible] sür[illegible]n. Daha genci simidini çayına katık etsin, masa başlarında ömür tüketsin, göznuru döksün.

Sorarsanız; asıl dert patronların başında. Herbiri birkaç [illegible]önce M. B. K. sının tastikinden geçen basın ile ilgili kanunların hür basını ancak demirperde ü[illegible]lerine yaraşır bir çeşit devlet vesayet ve kontrolü altına aldığı konusunda, üstelik bu yüzden hisselerine düşen âmme vazifesini göremiyecekleri korkusunda.

«Biz» diyorlar «aşağıda adları bulunan gazeteler... Akşam, Cumhuriyet, Dünya, Milliyet, Tercüman, Vatan, Yeni Sabah, Hürriyet ve Yeni İstanbul...» Ve... «temel hak ve hürriyetler» in elden gittiğini ilân ediyorlar. Hiçbir demokratik ve hür ülkede görülmemiş bir vasilik sisteminin Türk Basını üzerine konulmak istenmesi karşısında duydukları teessürün bir ifadesi olmak üzere üç gün müddetle kendi kendilerini kapatıyorlar.

Oysa, siz, aşağıda adları bulunan gazeteler... Akşam, Cumhuriyet, Dünya, Milliyet, Tercüman, Vatan, Yeni Sabah, Hürriyet ve Yeni İstanbul, önünde bunca derin saygıyla eğilir göründüğünüz halk efkârınca bir de madolyonun öteki yüzünün bilinmesini ister misiniz?

Müşterek tebliğinizde savunur olduğunuz «temel hak ve hürriyetler» in «Hür dünya cephesi basınının yanında yer almak mücadeleleri» gibi yuvarlak sözlerin ardındaki gerçek hikâyeyi neden olduğu gibi tefrika etmiyorsunuz?

Hani şu «Pandoranın kutusunu» açsak, içindeki kötülükleri ortaya salsak nasıl olurdu? Ne türlü inciler ortaya dökülürdü?

Gelin, siz aşağıda adları bulunan gazeteler... Akşam, Cumhuriyet, Dünya, Milliyet, Tercüman, Vatan, Yeni Sabah, Hürriyet ve Yeni İstanbul! içinizden herhangi birinin üstündeki süslü mantoyu şöyle bir sıyırıverelim. Yüzünüzdeki başlık, başmakale makyajını siliverelim.

Halk efkârı önünde oynatılan katıksız hürriyet, Batı anlamında demokrasi, sosyal şuur, hassas adalet sevgisi kuklalarının ardındaki görünmez iplerin köklerini inceliyelim. Bu sevgili kuklaların hangi sebeplerle kol bacak oynattıklarını, neden zaman zaman kıpırdamadıkların öğrenelim.

Ne dersiniz başlıyalım mı? Karagözün evini taşlıyalım mı?

— TUUH! SANA...

— ŞUNA BAK KENDİNİ FABRİKATÖR ZANNEDİYOR...

Sevgili TEF Okuyucusuna

Ali Ülvi

"Millî Birlik Komitesi tarafından çıkarılan, çalışanlarla çalıştıranlar arasındaki kanunu yüzde yüz tasvip ediyorum."

Bedri Koraman

Bu kanun aslında emekçi gazeteciye öyle pek büyük haklar getirmiyor.

Patronların kopardıkları yaygara büyük maddi menfaatlarından bir kısmını emekçi gazetecilere vermek zorunda kalmalarından çok buyurma ve diledikleri muameleyi serbestçe,-daha açık deyimle AĞA'ca yapabilme imkânlarını ellerinden kaçırmalarından ileri geliyor.

Yâni rahatsızlıkları daha ziyade psikolojiktir zannediyorum.

Sonra, bir de yol olur, emekçilere daha sonra başka haklar da vermek zorunda kalırız diye de korkuyorlar.

Ferruh Doğan

"Gazeteciler hapse atıldı, kapamadılar, en ağır kanunlar çıktı kapamadılar, Üniversitede talebeler kurşunlandı kapamadılar. Ve şimdi kapatıyorlar. Bu, Türk basınının yüz karasıdır."

Nehar Tüblek

"Kanunun çalışanlar için bilhassa iyi olduğuna kaniim. Sendikanın davranışını tasvip ediyorum."

Turhan Selçuk

"Millî Birlik Komitesi tarafından basınla ilgili olarak çıkarılan kanun umumiyetle iyidir. Dokuz gazete sahibinin deklârasyonunu okuyunca şaşırdım. Bu benim fikrim değildir. Çalışanların fikri değildir. Kanun, münakaşa edilmiyecek kadar medenîdir. On senelik münfesih Demokrat Parti iktidarı zamanında bu tepkiyi göstermedik. İyi niyetle iş başında bulunan bir iktidara bunu yapmak, bilmem ne derece doğru olur.

DİŞBUDAK

SELÂMİ İZZET SEDES

Siz, bir kaç kafadan sakatı, gözden kaybetmemek şartıyle bir yana bırakın, Demokrat Partililer arasında hakkı teslim edenler çoğunluktadır.

Ben bunlardan bir kaçını tanırım, Halk Partisine, memleketin selâmetinden, refahından, milletin saadetinden başka hiç bir karşılık beklemeden selâm duruyorlar.

Bunlardan biri, bunun sebebini sorduğum zaman bana şu fıkrayı anlattı:

Karısı, akşam kocasına:

— Bey dedi, karşı eve genç bir adam taşındı.

Kocası omuz silkti:

— Bize ne?..

— Bize ne olur mu?..

— Neden olmasın?..

— Pencerelerimizde perde yok.

— O delikanlı seni gördü mü?

— Daha görmedi.

— Yarın sen ona bir görün, pencerelerine hemen perde takar...

Düşük Cumhurbaşkanı Celâl Bayar, kimi iyma ettiğini pek ber il etmeden:

— Benim talihsizliğimi, bu gibi adamlara düşmemdir... dedi.

Sanki, on yıl kimlerle düşüp kalktığını bilmiyormuş gibi...

Sanki talihsizliği sadece bu damlara düşmekmiş gibi...

Talihsizliği, kendini bir şey sanıp Demokrat Partiyi kurmaktır. Hoş, ben de saçmalıyorum: Bu asıl Demokrat Partinin talihsizliğidir. Bayar Çankayada neydi ki?...

Dedim de aklıma bir fıkra geldi:

Ahmetle, Mehmet meyhaneye gitmiş. Geç vakte kadar kafaları çekmişler. Geceyarısından sonra, o kaldırım senin, bu kaldırım benim, Ahmedin evinin önüne gelmişler. Ahmet, Mehmede:

— Gel sana evimi gezdireyim, demiş.

Güç belâ anahtar deliğini bulup eve girmişler. Ahmet başlamış kapıları açmaya:

— Burası antre... Burası salon... Burası yemek odası. Burası banyo... Burası helâ... Burası yatak odası... Karyolada yatan genç kadın karım...

Derken susmuş. Mehmet sormuş:

— Peki, ya karının yanında yatan delikanlı kim?

— Tanımadın mı be? O benim...

***

C. H. P. sini bırakıp D. P. ye geçenler, hele Vatan Cephesine yazılanlar ne âlemdeler?..

Akıl hastahanesinde bir genç erkek; kucağında bir bebek, sevip okşuyor. Doktor, hastahaneyi gezene anlatıyor:

— Sevdiği kadın bu genci bırakıp başka bir gence varmış, bu genç de işte kendini böyle avutuyor...

Başka bir koğuşta başka bir hasta, saçını başını yoluyor. Ziyaretçi soruyor:

— Ya bu genç neden bu hale gelmiş?

— Bu genç, biraz önce bahsettiğim kadını tercih edip evlenen erkektir.

Selâmi İzzet SEDES

KÜÇÜK VALİ'nin MACERALARI :

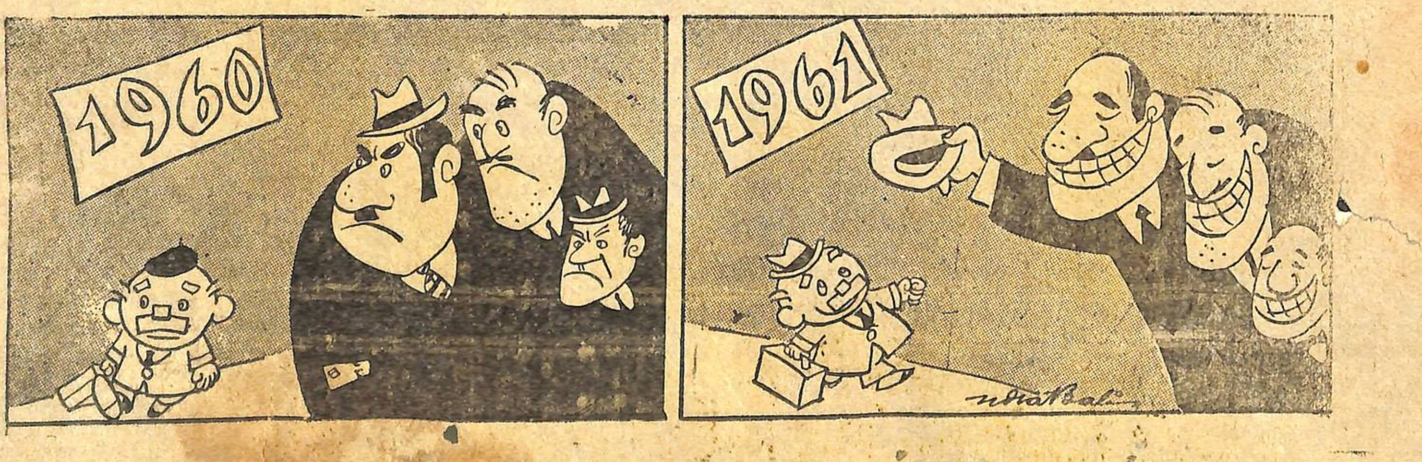

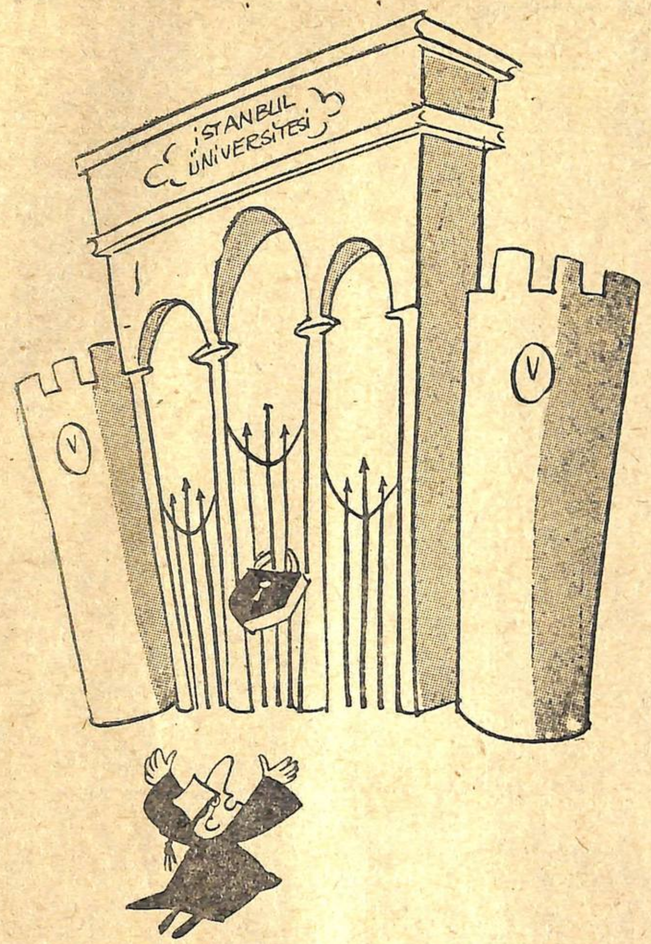

147 ler meselesi:

— AÇIL SUSAM AÇIL!..

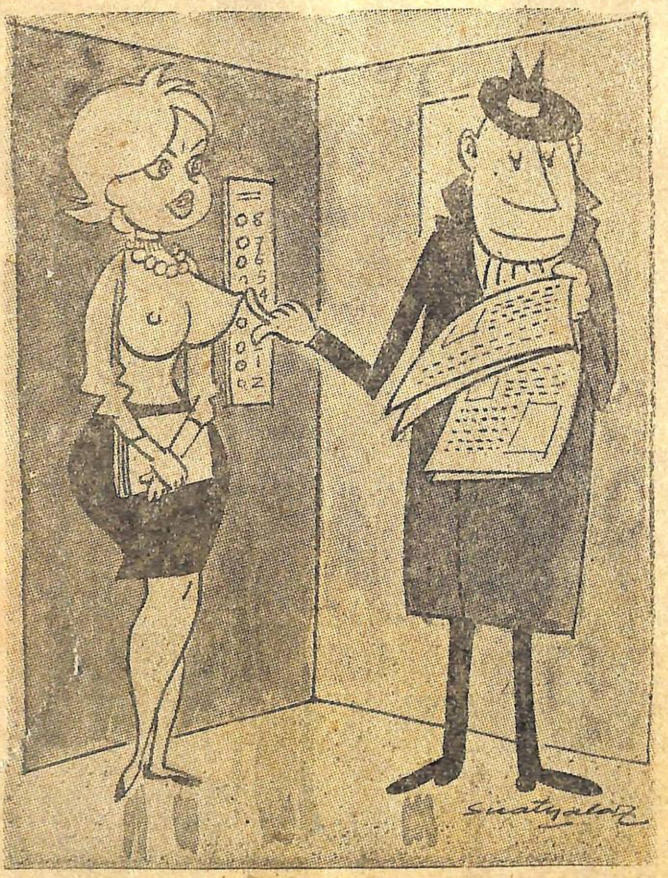

— ASANSÖR DÜĞMESİNE BASARKEN DAHA DİKKATLİ OLAMAZ MISINIZ!..

NERDEN NEREYE

MELİH CEVDET ANDAY

Dokuz kişinin işi

Akıllıca mı, safça mı?..

«İstanbul'un dokuz büyük gazetesi üç gün çıkmazsa, basın, hükûmeti protesto etmiş olur; Türk basını, Türk kamu oyunun temsilcisi olduğuna göre, bundan, Türk kamu oyunun Türk hükûmeti karşısına dikildiği anlamı çıkar; böylece halkın istemediği o kanunlar geri alınır...»

Dokuz kişi biraraya gelip böyle düşünmüş ama, doğrusu pek akıllıca bir düşünüş değil bu. Çünkü dokuz büyük gazetenin üç gün çıkmaması kararı, Gazeteciler Sendikası, Gazeteciler Cemiyeti gibi basın kurumlarınca alınmamıştır. Giderek Gazete Sahipleri Sendikasının da bu işte bir payı yoktur. Bu bakımdan olay, Türk basınını değil, İstanbul basınını da değil, yalnız dokuz patronu bağlar. Şimdi gelin de, baskı makinesine «dur!» demekle, bu kadarcık bir buyrukla bütün fikir işçilerini, bütün kamu oyunu ayaklandırabileceklerini düşünen bu adamların saflığına şaşmayın.

Nasıl olur?..

Nasıl olur, diyeceksiniz, bu ünlü yazarlar, bu bilgin, bu düşünür kişiler, nasıl olur da kamu oyunu aldatabileceklerini akıllarından geçirirler?..

Geçirirler, çünkü «çıkar» denilen şey yok mu, parrra yok mu parrra, çok kişinin aklını başından almıştır. Ulusun hakları çiğnenirken, halkın pahalılıktan anası ağlarken, eşitsizlik ortalığı kasıp kavururken, gençler öldürülür, yazarlar içeri tıkılırken böyle bir protestoyu akıllarının ucundan bile geçirmeyen bu sayın başyazarlar resmî ilân gelirinin düşeceğini, fikir işçilerinin bir takım yeni haklar kazandığını görünce, «İnsan hakları çiğneniyor!» diye bağırmağa başlıyorlar.

Kişinin kendi kendine soracağı geliyor: Yoksa bunların, doğruluk uğruna, yurdun kurtuluşu uğruna daha önce yazıp çizdikleri de aldatmaca olmasın?

Kardeşlik

Bu sayın başyazarlardan biri, fikir işçilerinin haklarının sağlanması ile ilgili kanunu eleştirirken: «Biz kardeş gibi geçinip gidiyorduk, ahengimizi bozuyorlar.» diye yazdı.

Gazete sahipleri ile gazete yazarları arasındaki kardeşlik, ahenk!.. Hangi kardeşlik, hangi ahenk bayım? Protesto işinde omuzdaşlık ettiğiniz bir başyazar, kontratsız fikir işçisi çalıştırdığını, bunun doğru olmadığını, kanunen emrini yerine getirmek gerektiğini söylemeye gelen çalışma müfettişlerini, o zamanki Başbakanla dostluğuna güvenerek, kapı dışarı etmişti. Buna benzer kötü örnekler saymakla bitmez. «Kardeşlik», «ahenk» sözleri, tarihte her sömürgen işverenin, sömürmeye karşı alınan her yeni tedbirde, eski günlerin özlemi ile haykırdıkları sözlerdir. Gerçekte de bir ahenk bozulmaktadır. Ama bu bozulan ahenk, işveren fikir işçisi arasında zaten bulunmayan ahenk değil, işverenin kesesindeki ahenktir.

Ne beklenirdi?..

Bu dokuz patron, son kanunların yurdumuzdaki basın özgürlüğüne dokunacağı düşüncesinde samimi idiyseler, böyle bir protesto işine girişmeden önce çalıştırdıkları fikir işçilerini toplayıp «Biz böyle düşünüyoruz, ne dersiniz?» diye sormaları gerekirdi. Ahenk de, kardeşlik de o zaman anlaşılırdı.

Yalnız kaldılar.

Melih Cevdet ANDAY

Bahane

İki Musevi telefonla uzak mesafeden konuşuyorlardı:

— Alo, İzzy, sen misin? Miami'den telefon ediyorum. Acele 100 dolar lâzım.

— İşitemiyorum.

— Miamide'yim, acele 100 dolar gönder dedim.

— Hat bozuk olacak. Sözlerin anlaşılmıyor.

Telefon santralındaki memure araya girdi:

— Hatda hiçbir şey yok. Ben işitiyorum.

Kendisinden para istenen tacir:

— Alâ, dedi. Öyleyse 100 doları siz gönderin.

— Ümidi anladım, amma...
— Simidi anlamadın mı?
— Onu da anladım da...
— Da?!.
— Ümitle simidin birleşmesini anlayamadım..
— Ben birleştirmedim..
— Kim birleştirdi?..
— Ümit edip, simit yiyenler..
— Sen ne halt yersin?..
— Simit edip, ümit yerim!
— Neden birleştirmişler bunu?
— Biribirlerine benzedikleri için...
— Benzerler mi?
— Ümit nedir?
— «Fakirin ekmeği» derler.
— Simit nedir?
— Züğürdün ekmeği..
— Züğürtle fakirin farkı?
—Aynı şey.
— Öyleyse, ümitle simit de aynı şey.
— Aynı mı, değil mi, şimdi anlarsın..
— Nasıl?..

★

— Akşam desem aklına ne gelir?
— İki kadeh atmak gelir.
— Sana gazeteyi soruyorum Akşam gazetesini..
— Nesini soruyorsun?
— Simitle ümidin farkını sormadın mı?..
— Bunların Akşam'la ilgisi ne?
— Sen bana o gazetede kimi hatırladığını söyle!
— Akşamda mı? Bir sürü bayan yazar...
— Bir isim de!..
— Akşam deyince mi?
— Akşam deyince..
— Aziz Nesin..
— O eskidendi. Şimdi?
— Yine Aziz Nesin..
— Bak, o simitle ümidi nasıl anlatmış..
— Nasıl?..
— **«9 gazetenin yaptığı, gerçeği görmemek, anlamamak ve kendi küçük çıkarlarının emrinde köle olmaktır.»**

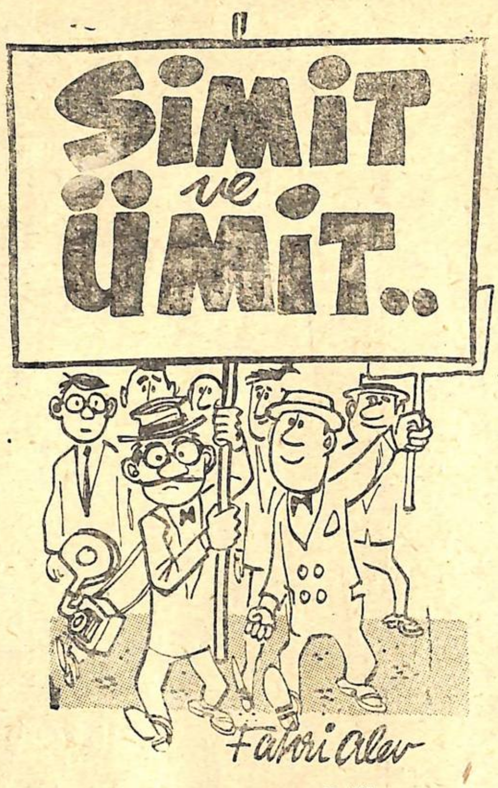

— Hangi gazeteler bunlar?..
— 9 büyük gazete yok mu? Büyük gazete mi, hangileri?
— Akşam, Cumhuriyet, Dünya, Hürriyet, Vatan, matan..
— Nereden geliyor büyüklükleri bunların?
— Büyük gazeteler bunlar işte..
— Küçükler hangileri?
— Ötekiler..
— Küçüklerle büyüklerin farkı ne?
— ?!!!
— Kâğıt mı?
— Değil.
— Mürekkep mi?
— Değil.
— Boy, pos mu?
— Değil.
— Renk mi, şekil mi?
— Değil, değil..
— Ya nasıl bir kısmı büyük, bir kısmı küçük oluyor?
— Satış farkı olacak..
— Gazeteyi kim sattırır?
— Yazarla, çizer.
— Öyleyse gazeteyi küçülten kim oluyor?
— Yazarsızlıkla, çizersizlik..
— Büyülten?..
— Yazarla çizer.
— Kim kapamış bu gazeteleri?
— Patronlar..
— Yazarları yazmamış mı?
— Yazmış.
— Çizerleri çizmemiş mi?
— Çizmiş.
— İşçileri çalışmamış mı?
— Çalışmış.
— Makineler mi stop etmiş?
— Etmemiş.
— Kâğıt mı gelmemiş?
— Gelmiş.
— Mürekkep mi kurumuş?
— Dere gibi imiş.
— Hürriyetleri mi kısılmış?
— Genişlemiş!..
— Peki, ne olmuşta kapamışlar?
— Patronların cânı öyle istemiş.
— Yazarların cânı?
— Öyle istememiş.
— Hmmmmmmmm!

★

— Cumhuriyet deyince ne düşünürsün?
— Bayram.
— Ne bayramı?
— Cumhuriyetin 10. yıl bayramını.
— Ne olmuş o bayramda?
— Ulus yek - vücut olmuştu..
— Ben sana Cumhuriyet gazetesini sordum.
— Okurum.
— Kimi okursun?
— Eskiden Vala'yı okurdum.
— Şimdi?
— Ali Ulvi'yi.
— Bak, Ali Ulvi simitle ümit için ne diyor?
— **«Çalıştıranlarla çalışanlar arasındaki kanunu yüzde yüz tasvip ediyorum.»**
— Peki, bu kanun ne diyor?
— Çalışanlar, simit yerine yemek yesin diyor.
— Afiyet olsun.

★

— Hürriyet deyince ne duyarsın?
— Sevinç.
— Canım hürriyet sana neyi hatırlatır?
— 27 Mayısı.
— Ya, Dünya dersem ne dersin?
— Ateşlenmiş bir dinamit! derim.
— Deme!..
— Derim.
— Nasıl dersin? Davâ eder.
— Kim?
— Dünyanın sahibi.
— Dünya'nın sahibi mi, o da kim?
— Falih Rıfkı.
— Git işine be!..
— Nereye gideyim, Dünya'nın sahibi Falih Rıfkı değil mi?
— Hangi Dünyanın?
— Kendi dünyasının.
— Herkes kendi dünyasının sahibidir.
— Ama onun dünyası bir gazete..
— Ne yapalım!..
— Simitle ümidi soruyordun ya..
— Sorduksa ne olmuş?..
— O gazetenin müdürlerinden biri...

KUYRUK ACISI

«9 AĞA ve ÖTESİ!..»

— Kim o?..
— Sami Karaören..
— Ne olmuş ona?
— Sorunu cevaplandırmış..
— Ne demiş?
— **«Bu kanun, çalışanlarla çalıştıranları düzenleyici, yapıcı bir kanundur.»**
— Hangi kanun bu?
— Simitten kurtulma kanunu...

★

— Milliyet deyince aklına ne gelir?
— Milliyet.
— Milliyette bir isim söyle!
— Yahya Kemâl!
— Yahya Kemâl mi?
— Sevenler, onu «Millî şair» yapmışlar.
— Ben sana Milliyet gazetesini soruyorum.
— Oysa Yahya Kemâl eski bir şairdir.
— Milliyet gazetesi deyince... Diyorum?..
— Diyorsun?
— Aklına hangi isim gelir?
— Çetin Altan, Bedri Koraman.
— Bak, Çetin ne demiş..
— Ne demiş?
— **«O gazeteler (kapananlar) sadece sahiplerinin değil, biraz da çalışanların ve tüm olarak basın, Türk milletinindir.»**
— Ya, Vatan derlerse?..
— VATAN derim.
— Kimi hatırlarsın?
— Vatanseverliğimi.
— Vatanseverliğini nasıl yaparsın?
— İşseverliğimle..
— Ne iş seversin?
— Yazı severlik...
— Yazı da seni sever mi?
— Dört yılımı sevmedi..
— Nasıl şey o?
— Bir gazeteye harcadığım dört yıl...
— İnsanın çalıştığı yıllar harcanmış mı olur?
— Simit elden gider, ümit kırılırsa öyle olur.
— Simidini kim aldı?
— Hamurunu yoğurduğum gazete..
— Ümidini kim kırdı?
— Ununu taşıdığım gazete.
— Nasıl, neden, niçin?
— Ben ona hergün beş on haber verdim.
— İşin icâbıdır.
— O bana bir küçük simitle bir büyük ümit verdi.
— Maaşın icabıdır.
— Ben ona hergün koca bir röportaj verdim.
— Görevinin gereğidir.
— O bana bir ufak simit, bir büyük ümit verdi.
— Aylığınla ilgilidir.
— Ben ona her hâfta bir makale verdim...
— Anlaşmanda vardır...
— O benim simidime bir susam, ümidime bir dağ ekledi..
— Bu da anlaşmanda olmalı.
— Ben ona her hafta bir köşe verdim.
— Nerede ise gazeteyi ben dolduruyorum diyeceksin!..
— Dolduruyordum..
— Ne zaman?
— 1941 den 1944 de kadar..
— E, ne oldu sonra?
— Hükûmet gazeteyi kapadı.
— Sen ne oldun?
— Gazete de beni kapadı...
— Çık oradan?
— Çıkamıyordum.
— «Dum» mu?
— Dum!..
— Ne oldu da «dum» oldu?
— Bab-ı Âlide sabah oldu.
— Nasıl?
— 1944 de başıma gelen olay şimdi, yeni çıkan kanundan sonra, bu günlerde başıma gelseydi...
— Gelseydi?..
— O gazete her halde bana bir 20.000 lira filan vermek zorunda kalırdı.
— O zaman ne verdiydi?
— Bir aylık maaş!
— Breh! Breh ya! Bab-ı Âlide sabah bu mu?
— Bundan güzel sabah mı olur?..

FAHRİ ALEV

Her gün papaz pilâv yemez

Genç kızla müstakbel damat, nikâhın arifesinde konuşuyorlar. Adam, kızın güzelliği karşısında sabırsızlanıyor:

— Sevgilim... Ateş-i aşkınla yanıyorum... Artık dayanamıyorum. Ne olur, bu gece herkes uyuduktan sonra beni odana al.
— Olmaz.
— Yalvarıyorum. Ne olursun?
— Olmaz, dedim ya...
— Peki ama, sebep ne? Yarın evlenecek değil miyiz?..
— Yo, dostum, böyle lâflara insan bir defa aldanır.

Gerekli tedbir

Bayındırlık Bakanı bir şehri ziyarete gitmişti. Belediye Reisi ile görüşürken: "Nehriniz arasıra taşıp zararlara sebep oluyor. Bu felâkete karşı bâri tedbir aldınız mı?" dedi. Belediye Reisi derhal: "Tabiî efendim, lüzumlu tedbirler alınmıştır." dedi. Bakanın, bu tedbirlerin ne gibi şeyler olduğunu öğrenmek istemesi üzerine kendisini yandaki odaya dâvet ederek odanın yarısını dolduran büyük kumbaraları gösterdi. Bakan sordu:

— Ne olacak bunlar?

— Efendim, nehir taşınca, kazazedeler için iane toplıyacağız.

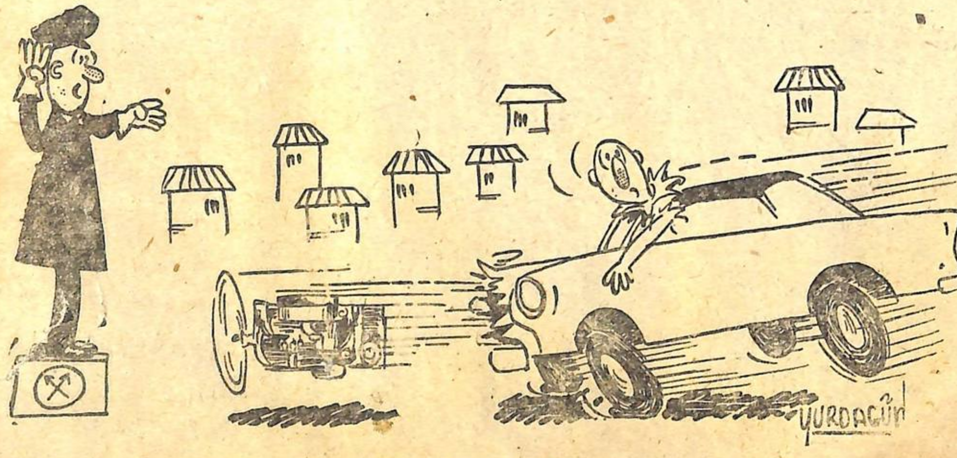

POLİS – AMMA DA KUVVETLİYMİŞ...

erkeklik öldü mü?

Halit Kıvanç

GAZETELERDEN: «Askerliğini yeni bitirmiş bir genç nüfusta kız göründüğü için evlenemiyor.»

Nüfus memuru gözlüklerinin üstünden baktı:

— Ne istedin oğlum?..

Uzun boylu, Duglas bıyıklı delikanlı:

— Allah izin verirse, dedi, evleneceğim de...

Memur babayani bir adamdı. Gözlüğünü çıkardı, yerinden kalktı ve gencin omuzuna elini koydu:

— Aferin evlâdım... Böyle olmalı... Zamane gençlerinin aklı fikrini topla dans, balo çalmış. Hiçbiri parmağına halkayı geçirip de mesut bir yuva kurmak emelinde değil... Sonu yok yavrum sonu yok. Çapkınlıksa biz de eh gençliğimizde dik âlâsını yaptık. İçtiğimiz zaman eve küfeyle getirirlerdi bizi... Direklerarasında şöyle bir göründük mü, çarşafların her yanı kıpırdardı... Kâhtanede bir piyasaya çıkmayalım, Göksüda sandala atlamayalım... Hiç bir kadın kurtulmazdı elimizden... Eeee şimdi böyle olduk işte... Sonu yok bunun yavrum... Hem bak sana bir şey söyliyeyim evlenenle ev kuranın Allah yardımcısıdır... Ben cebimde iki mecidiye varken evlendim... Bugün de âlâ küllühâl geçinip gidiyorum. Senin gibi iki oğlum, bir de geçen sene everdiğim kızım var. Böyle gençken evlenmek daima faydalıdır. Aferin, hoşuma gittin... Haydi ver evrakını da...

Delikanlı elindeki kâğıtları uzattı. Babayani memur tekrar gözlüğünü takmış, okumağa başlamıştı:

—Hımmm?.. Tamam... Âlâ?..

Yerinden kalktı, bir dolabı açıp kalın ciltli bir defteri çıkardı sayfaları çevirdi, bir yerde durdu. Okudu okudu. Sonra gelip yerine oturdu ve delikanlının verdiği evraka bazı rakamlar yazdı, tarih attı, not koydu:

— Oldu yavrum, gelin hanım kızımın evrakı tamam... Senin nüfusun nerede kayıtlı? Belki oradaki memur arkadaşımdır da... Bir mektup yazarım işin çabuk görülür.

Oğlan biraz şaşırmış gibiydi:

— Bu, bu, diye kekeledi, benim evrakımdı... Nişanlım Manisa nüfusunda kayıtlı.. Onun evrakını getirttik, tamam...

Memur hızla sandalyaden fırlamıştı:

— Bu senin mi?.. Nasıl olur?..

— Basbayağı benim işte...

— İyi ama, defterde «kız» görünüyor bu hanede...

— Yanlış yazılmış demek?..

— Bana bak delikanlı!.. Genç sin, başına fenalık gelmesini istemem... Bir memura, bir resmî deftere «yanlış» demenin cezasından haberin yok galiba...

— İyi ama beyefendi, ben gördüğünüz gibi erkeğim... Nüfusta kız diye yazılsa, bu benim kabahatim mi?..

— Yok, benim kabahatim!.. Senin değilse bile, babanın - ananın kabahati... Kimbilir o gün akılları neredeydi ki, seni kız yazdırmışlar... Belki de... Belki de, bir kızları vardı o ölünce seni o haneye yazdırdılar ki askere geç gidesin diye...

— Rica ederim memur bey, neler söylüyorsunuz?.

— Bunlar olagan şeyler... Çok gördük ...Böyle senin gibi mâsum görünüşlü efendiden ne insanların nelerini yakaladık ..

— Ne demek yani? Şimdi benim evlenme işim gecikecek mi?

— Gecikecek değil, olmayacak... Ben burada oturdukça, sen bu defterdeki kayıtla evlenemezsin... Bu kadar...

— Sinirlenmeğe lüzum yok.

— İyi ama, sen de beni çileden çıkarıyorsun...

— Bunun yolu yok mu acaba?

— Yanlış kapı çaldın evlât!.. Rüşvet devri geçti artık... Bak dün gelen tâmime... Tam on iki sayfa... Hani efendi bir çocuk olmasan şimdi rüşvet teklifinden zabıt tuttururdum ama... Benden bulma!..

— Canım şimdi edebiyatı bırakın da, benim işimi görün!.

— Bu iş olmaz, anladın mı?.. Sen nüfusa göre kızsın...

— Onu siz bir de nişanlıma sorun!..

— Bana ne yahu!.. Senin erkekliğini nişanlına ispat etmen, beni alâkadar etmez... Nüfus kaydına ispat etmeliydin vaktiyle...

- Bağırmayın beyim. Askerden terhis olalı henüz iki ayı bulmadı. Kız olsam askere alırlar mıydı?..

— Tabiî alırlardı... O eskiden di, bizim zamanımızdaydı... Bak etrafına!.. Hep taife-i nisâ çalışıyor... Sanki görmüyoruz so - kakta kız askerleri... Pekâlâ kızlarımız da şimdi vatan vazifesini sizin gibi dıştan erkek görünüşlüler kadar yapıyorlar.

— Rica ederim, sözünüzü geri alın!.. Benim içim de erkek - tir.

— Ne demek istiyorsun be!.. Sana mı inanacağım, yoksa defterdeki kayıta mı?

— Tabiî bana,..

— Sen öyle bil!.. Defter seni kız gösterirken, dünya âlem bir araya gelse, ben erkektir diye şerh vermem... Bu kadar işte... Hem bu kâğıtlar bende kalacak.

— O da neden?..

— Kız olduğun için evlenmene izin verilmeyeceğini Belediye ye buradan biz resmen bildireceğiz tabiî...

— Beyefendi, çok rica ederim.. Bu nikâhın gecikmemesi lâzım... Bana yardım edin!..

— Haaa yani kanuna karşı geleyim, öyle mi?.. Koca kara kaplı defter senin kız olduğunu yazarken, ben erkektir diye kâğıt vereyim, demek?..

— Muayeneye sevkedin öyleyse...

— Aklını başına al delikanlı!.. Muayene, ancak tereddüt ve şüphe hâllerinde bahis mevzuudur. Halbuki senin durumun açık... Deftere göre, bal gibi kızsın sen!..

— Bakın ama, benim de kafam kızıyor artık.. Bu, hakarettir bana... İsterseniz muayeneye gitmeden de erkek olduğumu burada...

— Boş... Faydasız... Sen deftere göre, kız oğlan kızsın...

— Haa bir o eksik... Bir de dul diye yazın bari...

— Yok, bizde doğruluk esastır... Hakikat neyse o yazılır deftere...

— Yani hakikat, benim kız olduğum...

— Elbette... Bittabi...

— Offf Yarabbi!.. Nedir bu başıma gelen!.. Göz göre göre evlenemeyeceğim. Memur yerinden kalktı:

— Yooo... Ben öyle bir lâf söylemedim...

Delikanlı ümitsizlik içindey - ken, bu sözle birden gözleri parladı. Hemen memurun ellerine sarıldı:

— NE KADAR DİKKATSİZSİN NURİ!.. ARABANIN AYNASINI KIRMIŞSIN!..

— Hay Allah razı olsun... Demek evlenebileceğim...

— Tabiî oğlum... Hem de istediğinle evlenebilirsin... İstediğin erkekle yani...

— Ne ne ne???

— Öyle... Deftere göre sen bir kızsın ve eğer bir erkekle evlenmek için izin istersen, bu kâğıdı derhal veririm...

Delikanlı neredeyse yere yığılacaktı:

— Benimle alay mı ediyorsunuz, diye bağırdı.

— Bana bak!.. Burası devlet demektir... Bağırıp çağırmanın âlemi yok... Şimdi polisle attırırım dışarı...

— İyi ama. benim erkek olduğumu siz mi bilirsiniz daha iyi, ben mi?

— Tabiî ben... İşte koca defter önümde... Koca koca harflerle de «Cinsiyeti» hanesinde «Kız» yazıyor...

— Allah yazmadı ya bu defteri... Biri yanlış kaydetmiş işte... Bunu bu kadar uzatmanın ne mânası var!..

Memur hiç cevap vermedi, kalktı. kalın ciltli defterin kapağını kapadı ve yerine kaldırırken, delikanlıya döndü:

— Bak, dedi, kaldırıyorum defteri... Razıysan kız diye kâğıt vermemi, ne âlâ. Yoook hâlâ «Ben erkeğim» diye diretiyorsan, o başka... Ne hâlin varsa gör!..

Delikanlı düşündü: Nüfus dairesine erkekliğini ispat edemiyordu. Halbuki nişanlısına erkekliğini ispat etmişti. Buradan kız diye kâğıt alsa, o vakit de «Kız kızla evlenemez» diye ötede karışıklık çıkacaktı. Bu sırada sıkıştığını farketti genç... Ve birden odadan çıktı, tuvalet aramağa başladı... Tamam, karşıdaydı... Yaklaştı. Fakat? İki kapı yanyanaydı ve birinin üstünde (00 - Kadınlara) yazılıydı, diğerinde de (00 - Erkeklere)... Delikanlı tam ikincisine dalmaktayken, birden içerdeki nüfus memuru hatırına geldi... Hangisine girmeliydi acaba?.. Burası nüfus dairesiydi ve burada kendisini «kız» kabul ediyorlardı. Şöyle bir kendi üstüne başına baktı: Bal gibi erkekti. Ya (Erkeklere) mahsus kısma girer de, gelip o memur kendisini yakalarsa!.. İyi ama, birincisine girmesi de tehlikeliydi...

Delikanlı muammayı çözemeyeceğini anladı ve doğru içeriye, deminki memura koştu. Durumu anlattı. Memur da şaşırmıştı... Kara kara düşünüyordu şimdi ...Oğlan haklıydı... Ama kayıt da yanlış olamazdı?.. O halde? Allahtan tecrübeli memurdu da... Çareyi bulmakta gecikmedi:

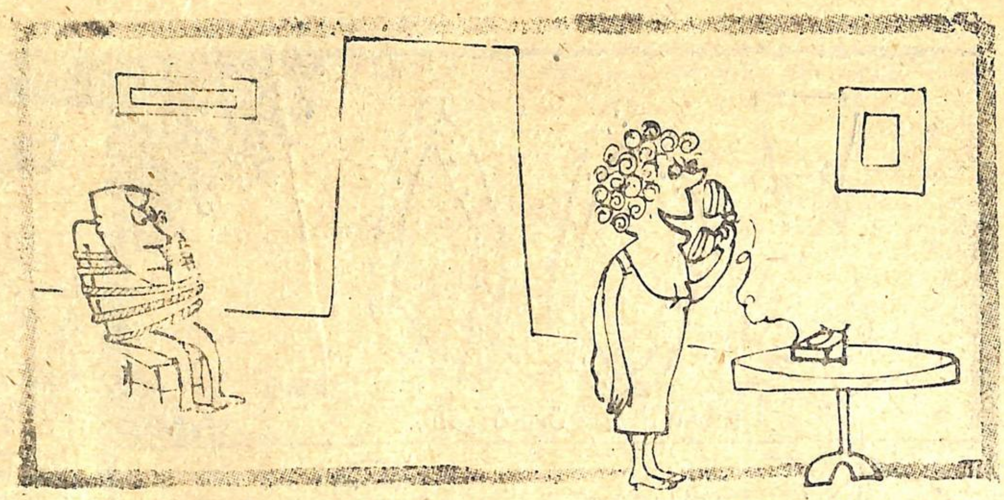

— RIFKIYI HİÇ MERAK ETME ANNE!.. O ARTIK EVİNE ÇOK BAĞLI BİR ERKEK OLDU!..

— Tamam, dedi, defterde ne yazıyor: «Kız oğlan kız...» Baştaki ve sondaki «kız» kelimelerini gayet okunaksız yazarım... Üzerlerine biraz da mürekkep damlatırım... Geriye «Oğlan» kelimesi kalır... Sonra evrakı müdüre imzalatıp getirdiğim zaman, güya üstteki yazıyı başkası yazmış da ben okuyamamış gibi yapar altına «Erkektir» diye şerh veririm... Nasıl, oldu mu şimdi?..

Delikanlı baktı, başka çare yok, boynunu büktü:

— Teşekkür ederim, dedi. Ilerde bundan başıma bir şey gelmez, değil mi?

— Merak etme, gelmez... Yalnız sen de bundan sonra her gezdiğin yerde «Erkeğim» falan diye lâf edip durma!.. Defteri açıp kayda bakıverirler de... Ne lâzım...

Halit KIVANÇ

At dediğin

Bir Amerikalı ile bir Kanadalı, atlardan bahsediyorlardı. Amerikalı:

— Atlar mı? dedi. Benimle bu konuda aşık atamazsın azizim. At yetiştirmek dediğin bana vergidir. Bir zamanlar bir kısrağım vardı. Onunla, memleketin en hızlı trenini tam 40 mil başabaş götürdüm.

Kanadalı cevap verdi:

— Bu da bir şey mi? Benim de bir atım vardı. Bir gün, eve 50 mil mesafedeydim. Ansızın, korkunç bir fırtına patlak verdi. Atın başını eve doğru çevirip sürdüm. Öylesine yol aldı ki, üzerime tek damla yağmur düşmedi. Halbuki, atın sadece on metre gerisinden gelen av köpeğim, bütün mesafeyi yüzerek almak zorunda kalmıştı.

Çalar saat yerine

Bir İskoçyalı, Amerikalı bir dostuna, İskoçya'nın meşhur dağlarından birini gezdiriyordu. Sonunda:

— Eee? dedi. Sizin memleketinizde de böylesine dağlar var mıdır?

İskoçyalının bu sorusu üzerine, Amerikalı güldü:

— Var tabii, hem de daha yaman. Bir aralık kayalık dağlarda kamp kurmuştum. Geceleyin yatağa girerken, vadiye dönerek, (uyanmak vakti, artık kalk) diye bağırır, sonra yatardım. Sekiz saat sonra, yankı beni uyandırırdı.

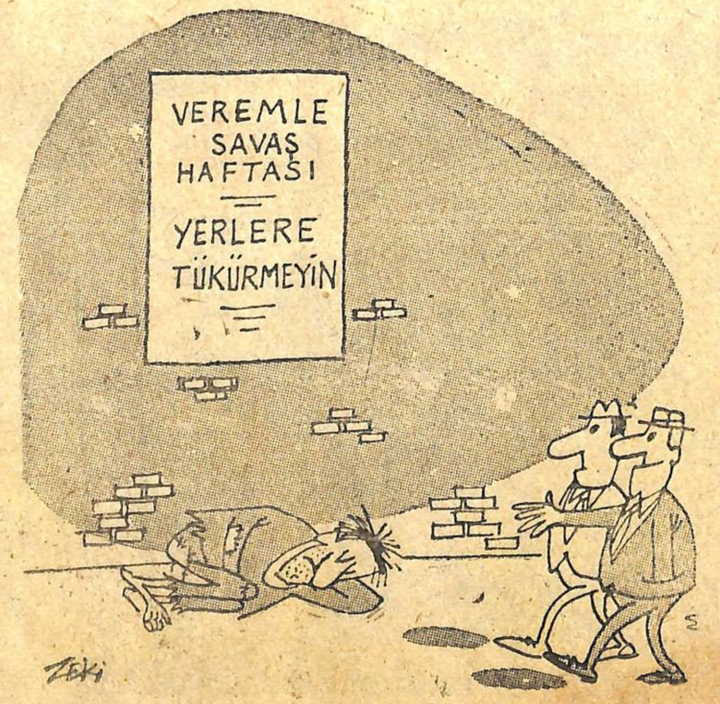

— TÜKÜRÜKSÜZ BİR YER BULABİLMİŞ...

Sonunda...

Öğretmen — Bir biftek parçasını önce ikiye, sonra tekrar ikiye bölersem, ne elde ederim?

Öğrenci — Çeyrek parça biftek.

Öğretmen — Sekizde bir ayırırsam?

Öğrenci — Onaltı da bir parça biftek.

Öğretmen — Ya onları da ikişer parçaya bölecek olursam?

Öğrenci — Köftelik kıyma olur efendim.

Yerinde soru

Hasta, doktora endişeyle sordu:

— Doksan yaşına kadar yaşıyacak mıyım dersiniz, doktor?

— Halen kaç yaşındasınız?

— Kırk...

— İçki, kumar, sigara, yahut bu cins başka bir alışkanlığınız, aşırı derecede keyif düşkünlüğünüz var mı?

— Hayır. Kumar oynamam, içki, sigara içmem. Kadınlarla başım hoş değildir.

— Eee, öyleyse elli yıl daha yaşıyacaksınız da ne olacak sanki?

100
Turhan
Basının 100 üncü yılı..
Gazete patronu
Hak
Fikir işçisi
Patron– Hakkımı yiyorlaaaar !..
Patron
Fikir işçisi
Geçim Dünyası !.
İnsan hakları
Fikir işçileri kanunu
Emekçi
Patronun çöp sepeti !..
Gazetemizi 3 gün kapatıyoruz
Biz, aşağıda adları bulunan gazete patronları, diktatör Menderes'e karşı kapamaya cesaret edemediğimiz gazetelerimizi M.B.K.-nin "İLÂNLARI TARAFSIZ VE HER TÜRLÜ BASKININ DIŞINDA DAĞITACAK BİR İLÂN KURULUNUN KURULMASINI DÜZENLEYEN" ve "FİKİR İŞÇİLERİNE İNSAN HAK VE HÜRRİYETLERİNE UYGUN ÇALIŞMA ŞARTLARINI SAĞLAYAN" kanunları kabulü üzerine 3 gün çıkarmayacağımızı bildiririz..!
VATAN
YENİ İSTANBUL
Yeni Sabah
Cumhuriyet
DÜNYA
AKŞAM
Tercüman
Milliyet
Halk Gazetesi
Hürriyet
Patron
Doktor– Sizde kalp hastalığı değil önce kalp yok...
Patron
Dördüncü Kuvvet !
Demokrasi dışı kanunlar
Halk
Gazete Patronu
Hapishane
Gazeteci
Gazete Patronu
Üniversite
Gazete Patronu
İmdaaat !
Fikir işçilerini koruyan kanun
Gazete Patronu
Patron
Gazete
Fikir işçisi
Yazısız
Fikir işçileri kanunu
Menderes'in yemeği
Yüz verdiler Ali'ye.......
Parazit !..
Gazete Patronu
Basın Hürriyeti
M.B.K.
Bab-ı âli Don Kişotu !...

100
TURHAN
Basının 100 üncü yılı :.
GAZETE PATRONU
HAK
FİKİR İŞÇİSİ
Patron- Hakkımı yiyorlaaaar !..
PATRON
Fikir işçisi
Geçim Dünyası !.
İNSAN HAKLARI
EMEĞE SAYGI
RESMİ İLÂN KANUNU
FİKİR İŞÇİLERİ KANUNU
PATRONUN ÇÖP SEPETİ !.
TUN
Gazetemizi 3 gün kapatıyoruz
Biz, aşağıda adları bulunan gazete patron-
ları, diktatör Menderes'e karşı kapamaya ce-
saret edemediğimiz gazetelerimizi M.B.K.-
nin "İLÂNLARI TARAFSIZ VE HERTÜRLÜ BASKININ DIŞINDA
DAĞITACAK BİR İLÂN KURULUNUN KURULMASINI DÜZEN-
LEYEN„ ve "FİKİR İŞÇİLERİNE İNSAN HAK VE HÜRRİ-
YETLERİNE UYGUN ÇALIŞMA ŞARTLARINI SAĞLAYAN„
kanunları kabulü üzerine 3 gün çıkmaya-
cağımızı bildiririz ..
VATAN
YENİ İSTANBUL
Yeni Sabah
Cumhuriyet
DÜNYA
AKŞAM
Tercüman
Milliyet Halk Gazetesi
Hürriyet
FİKİR İŞÇİLERİ KANUNU
DİMANİ
FARAY
NADİ
A. EMİN YALMAN
SAFA
Menderes'in Yemeği
Yüz verdiler Ali'ye ....
Parazit !..
Basın Hürriyeti
Gazete Patronu
M.B.K.

uz

atron-
ya ce-
.B.K.-
DIŞINDA
I DÜZEN-
HÜRRİ-
ŞLAYAN"
maya-

Sabah

yet

man

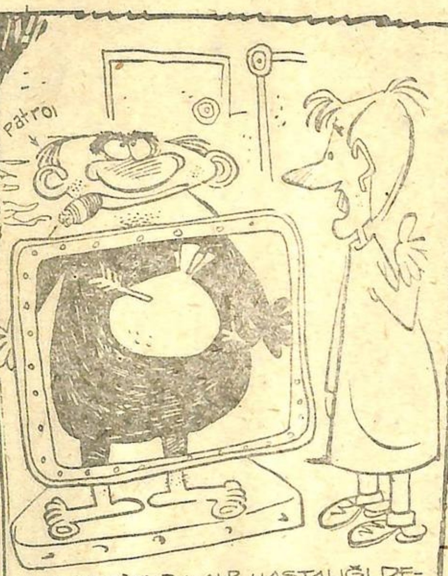

DOKTOR-SİZDE KALP HASTALIĞI DEĞİL ÖNCE KALP YOK....

Dördüncü Kuvvet!

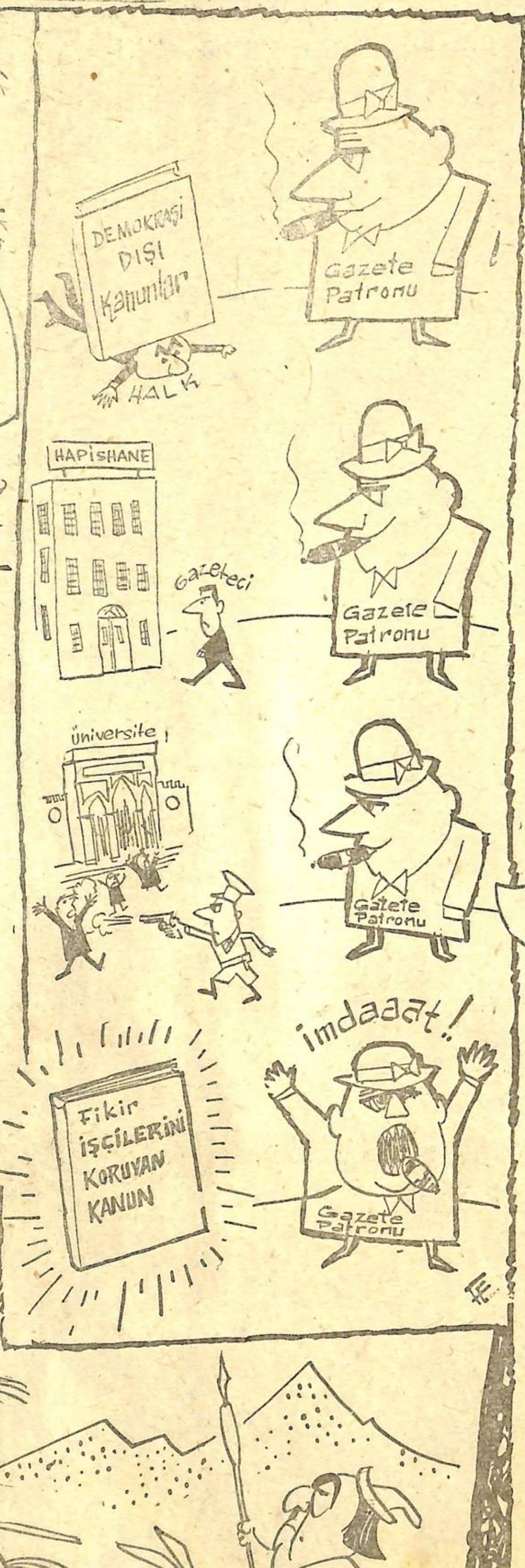

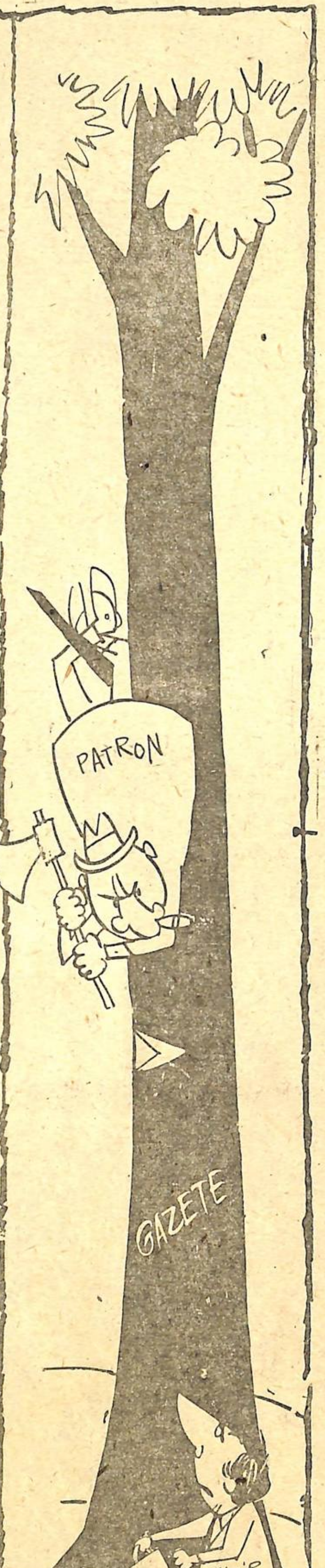

YAZISIZ

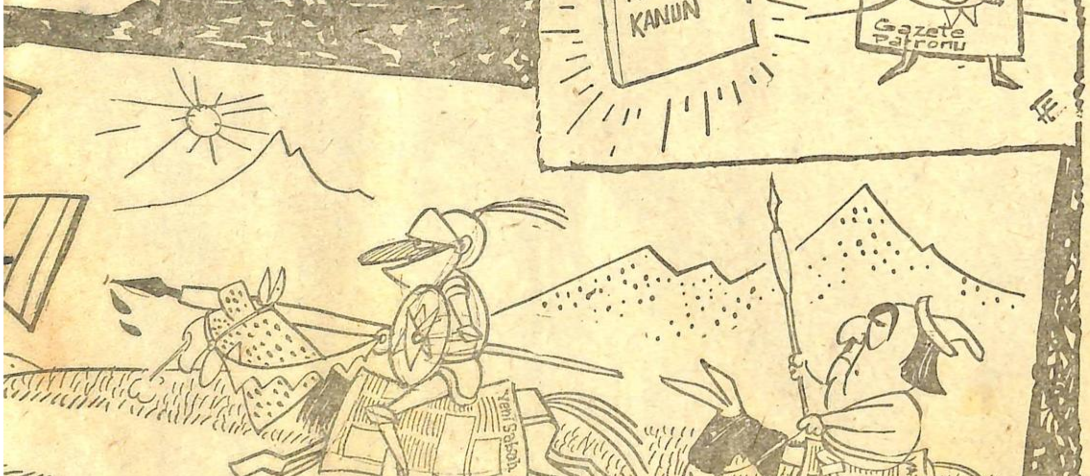

"Bab-ı âli Don Kişotu!.."

Hüseyin Korkmazgil

namussuz ömer ağa

Sevimli Müdür, dostu Ömer efendinin kulağına fısıldadı:

— Birader, şimdi duyulsa, yüzlerce kişi yağmur görmüş kurbağalar gibi başlarını çıkarıp vıraklamağa başlıyacaklar. Gerçi küçük bir iş ama, ben sizin çocuğun girmesini istiyorum. Sizden ricam, kimseye duyurulmaması. Bir dilekçe versin, derhal muameleye koyayım. Şayet duyulacak olursa... Eh, o zaman da bir çâresini düşünürüz.

Dostça bakışıp gülüştüler. Ömer efendi pek memnun olmuştu:

— Bu iyiliğinizi unutamıyacağım, dedi. Hemen getirsin mi dilekçeyi?..

— Hayır, iki gün sonra... Düşündüğüm bâzı sebepler var.

Ayrıldılar. Ömer efendi, yeğenine durumu anlattı. Çocukcağız pek sevindi. Ücretinin azlığını düşündüğü yoktu. Yeter ki kapağı atsındı herhangi bir daireye. Nasıl olsa babasının evinde kalacaktı. Üç beş ay çalıştı mı, biraz da dişini sıktı mı, ilk işi nişan yapmaktı. Hem bütün memurları da çağıracaktı nişanına. Görsünlerdi o zaman, kendisini adam yerine koymıyanlar...

Akşam koşa koşa vardı eve:

— Oldu anneciğim, dedi. Bir hafta sonra başlıyorum işe. İlk maaşın senin. Ah, bir bilsen anneciğim, ne kadar müracat varmış... Müdür hepsini reddetmiş. Ben, demiş, Şevki'yi aldım. O çocuğu çok beğeniyorum, demiş.

İki günü iple çeken Şevki, özene bezene yazdığı dilekçeyi götürüp sevimli Müdür beyin önüne uzattı. Müdür tanıyordu kendisini:

— Peki, dedi, arasıra bir uğrayıver. Ben hemen Vilâyete yollarım bugün. Onbeş günü geçmez sanıyorum. Hadi, hayırlı olsun.

Şevki yüreği küt - küt atarak masayı dönüp eline vardı Müdür'ün. Daha önceden hazırladığı saygı önüsüğünü konduruverdi. Elleri önünde kavuşmuş olarak geri geri çekilirken sol gerisindeki sehpaya da şöyle bir dokunuverdi. Sehpa devrildi ve üzerindeki demirbaş Atatürk büstü tuzla buz oldu. Kendinizi önce Şevki'nin, sonra da sevimli Müdür'ün yerine koyun da öyle karar verin. Başlangıç hiç te fena değildi.

Onbeş gün geçti, ses yok. Bir ay geçti, ses yok. Önceleri bir gün bir ay gibi uzun gelirken, gün geçtikçe onbeş gün bir gün gibi gelmeğe başladı. Hem usanmıştı artık «Ne oldu efendim?» diye sormaktan. Tam dört ay sonra birgün yine sevimli Müdür'ün karşısına çıktı:

— Ne oldu efendim, dedi, hâlâ bir ses yok mu?

Sevimli Müdür'ün keyfi yerindeydi o gün:

— Acele etme yahu, dedi, bekle biraz daha. Gençler niye böyle sabırsız oluyorsunuz ki? Eğer canın sıkılıyorsa boş oturmaktan, gel burada çalış.

Şevki bir ay «müstakbel» işinde parasız pulsuz çalıştı. Herkes kendisini o işe atandı sanıyordu. Oysa Şevki'nin yüreği ıllık mıllıktı. Günlerden birgün kararını verdi: Gidecek, ildeki büyük müdürden soracaktı.

İle vardığı ilk gün büyük müdür yerine kendisini saçları biryantinli ceketinin kolağızları telkadayıf bir memur karşıladı. Şevki, aylardır kafasında hazırladığı şikâyetini memura yaptı. Memur iyi bir adamdı. Can kulağıyla dinledi Şevki'yi. Sonunda:

— Dilekçeniz bende, dedi. Galiba evrakta eksiklik vardı da ondan geri kaldı. Hâ bakın, ne diyecektim... Şey... Sizin oranın tulum peyniri çok iyi olur - muş, öyle mi?

— Evet efendim, çok iyi olur. Tereyağı gibidir.

Saçları briyantinli, ceketinin kolağızları telkadayıf memur zile bastı, az şekerli bir kahve söyledi. Arka cebinden çektiği nikelajı dökülmüş sigaralıktan bir sigara aldı, dudaklarına götürdü:

— Tabiî ucuzdur da, değil mi?

— Ucuz, efendim..

— Şey ...Ne diyecektim... Ha... Acaba bir tulum peynir getirtmek mümkün müdür? Öyle pek büyük olmasın..

— Mümkündür efendim...

— O halde ben size..

Saçları briyantinli memur elini arka cebine attı. Şevki, bir tulum peynirin kaç lira ettiğini bulmağa çalışıyordu. Öylesine dalmıştı ki, memur kartvizitini uzatınca, o:

— Parasını sonra alırım efendim, diye soludu.

Memur başını arkaya atarak güldü:

— Para verecek değilim yahu, evimin adresini veriyorum. Bizde para ne geziyor kardeşim? İt kırkıyoruz parasızlıktan. Ne zaman gelir peynir?..

— Üç güne kalmaz. Tel çekerim bugün..

— Öyleyse, bir haftaya kalmaz tâyinin çıkar. Nasıl, anlaştık mı?..

Anlaşmışlardı. Dört gün sonra bir tulum peyniri saçları briyantinli memurun evine bırakıp çıkan Şevki ırzına geçilmiş bir kadın gibi bağırdı:

— Ben sana gösteririm namussuz herif!..

Dönüp kasabaya, beklemeğe başladı. On gün sonra beklediğine kavuşmuştu. Aylardır çektiği sıkıntıyı unutmuştu ama, saçları briyantinli memura yedirdiği bir tulum peyniri bir türlü unutamıyordu. Aklı fikri, bunun acısını birinden çıkarmaktaydı.

Bir sabah erkence gitti daireye. Müdür henüz gelmemişti. Kapı hafiften vuruldu. Hemen ardından bir köylü başı uzandı içeri. Şevki köylüyü tanıyordu. Kendi odasına aldı:

— Senin o işin olmuyor, dedi Müdür bugünlerde çok kızgın. Hem bugün gelmiyecek, yarın da şüpheli. Fakat erkekçe konuşalım, ben bu işi hallederim. Sen de dökülüp saçılmaktan kurtulursun. Fakaaat...

Köylü, Şevki'nin ellerine sarıldı:

— Coluk cocuk dua ederiz sana Şevki efendi, dedi. Aylardır hayır kalmadı bende. Ha senin gözlerini seveyim..

— Yoo, duayla olmaz bu iş. Bak, açık konuşuyorum. Sen bana bir tulum peynir getirebilir misin? Sizin peynirleriniz iyi olur. Görüyorsun para falan istediğim yok.

Köylü bir an düşündü:

— Kolay, dedi. Sen yapıver şu işi...

— Sen getir peyniri, gerisi kolay. Ne zaman getirebilirsin?

— Yarın değil obirigün getiririm.

Anlaşmışlardı. Bir tulum peyniri gece vakti Şevki efendinin evine bırakıp çıkan köylü, ırzına geçilmiş gibi bağırdı:

— Ulan namussuz Şevki efendi, ben sana gösteririm!..

Köylü Mehmet ağanın kasabada bakkal Ali efendiye iki teneke yağ, iki tulum peynir borcu vardı. O günlerde ödemesi gerekiyordu. Birbuçuk tenekelik yağı tuzla, unla, havuç suyuyla yoğurtup iki tenekeye doldurdu. Üzerlerine de ikişer parmak temiz yağ koydurdu. Bir tulum yağlı peynire bir tulum da yavan peynir kattırdı, güzelcene bastırdı. Tenekeleri ve tulumları bakkal Ali efendinin evine yolladı. Bakkal Ali efendi o günlerde çermikteydi. Karısı tenekelerin ağzından parmakladı, yağlar iyiydi. Tulumların ağzıda iyiydi.

— Peki, dedi getirene. Ali efendi gelsin de, hesabınızı görsün.

Ali efendi yirmi gün sonra döndü çermikten. Tulumları ve tenekeleri boşaltılar ki, rezalet!

— Hay namussuz, dedi. Çuval da tuz komamış doldurmuş. Namusuna güvenilecek kimse kalmadı şu dünyada. Bunu dükkâna koyup ta satmalı, başka çâre si yok.

— BİR AVUKATA İHTİYACINIZ VAR MI?..

İlkin yağları götürdü dükkâna. Daha kötü bir yağın yanına koyup, açtı ağızlarını. O gün soran olmadı. İkinci gün sevimli Müdür dükân dükkân yağ arıyordu. Ali efendinin dükkânına girdi:

— İyi yağın var mı Ali efendi, dedi. Bir teneke falan olsun şöyle...

Ali efendi elindeki Kuran'ı bismillâh çekip rafa koydu:

— Var amma beğefendi, sana yaramaz.

— Niye, kötü mü?..

— Hayıır... Yağ çok güzel. Fakat biraz pahalıca. Hani sizler memursunuz da..

Sevimli Müdür iki tenekeden birini parmakladı:

— Bunlar mı?

— O değil beğefendi, şu... Şu yağ çok güzel. Amma, biraz pahalı.

Sevimli Müdür yağlı parmağını ağzına götürdü, gözlerini kırpıştırarak tadına baktı:

— Hımm, güzelmiş. Ben yağdan anlarım. Tart bakalım şu tenekeyi.

Ali efendi bismillâh çekip tenekeyi kucaklarken sevimli Müdür ekledi:

— Yahu Ali efendi, bize biraz da peynir gerek ama..

— Oooo, peynirin daniskası var beğefendi! O peyniri aldıktan sonra tereyağı almağa hiç te lüzum yok. Sabahları ekmeğine sür, ye! İstersen yarın getireyim. Kendim ev için yaptırmıştım.

— Peki, getir bakalım şunu Sizin buraların yağıyla peyniri pek hoşuma gidiyor.

Sevimli Müdür gitikten sonra Bakkal Ali efendi başını salladı:

— Namussuz Mehmet ağa! Yutturdum sandın ha? Ulan hinoğlu hin, bende yutacak göz var mı baksana! Tövbe estâğfurullah tövbe...

Hüseyin KORKMAZGİL

Meslek

Resim öğretmeni, öğrencilerden birer kâğıt, kalem çıkarmalarını istedi. Sonra da, büyüdükleri zaman ne olmak istiyorlarsa, onun resmini çizmelerini söyledi. Çocuklar işe koyuldular. Az sonra, herkes aklından geçirdiği mesleği, işi belirtecek resimler çizmişlerdi. Polis, gazeteci, futbolcu, bankacı, müzisyen, ressam, sinema artisti, çeşit çeşit meslekte kimseleri gösteren resimler tamamlanmıştı

Sadece küçük kız, kaleminin sapını dişliye dişliye düşünmekteydi. Öğretmen:

— Ne o? dedi. Büyüyünce olmak istediğin şeyi bilmiyor musun?

Kız cevap verdi:

— Biliyorum ama, nasıl çizileceğini bilmiyorum. Ben evlenmek istiyorum da...

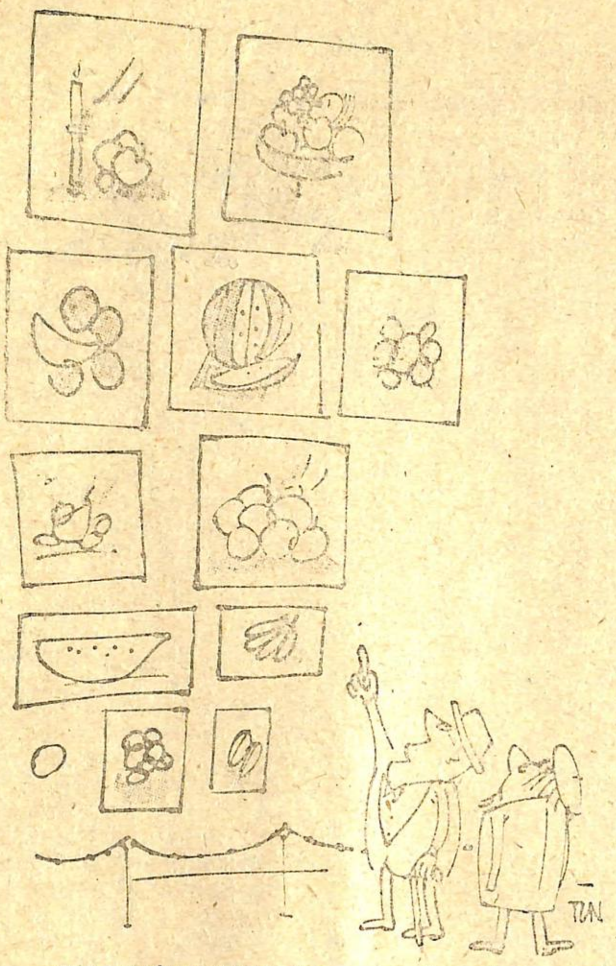

— ŞU RESİMDEN İSTİYORUM. ÜÇ KİLO!..

Rakamların dili

Öğretmen sınıfta çocuklara:

— Rakamlar asla yalan söylemez, dedi. Meselâ bir adam bir evi on iki günde yaparsa, on iki adam bir günde yapabilir.

Öğrencilerden biri parmağını kaldırdı:

— Evet öğretmenim, 288 adam evi bir saatte yapar. 17,280 adam da bir dakikada. Sonra meselâ bir vapur Atlantik Okyanusunu altı günde geçiyorsa, altı vapur bir günde, yüz kırk vapur bir saatte geçer.

Açıkgöz Muhabir

Maden kuyusunda yüzlerce amelenin hayatına mal olan infilâk haberi gelir gelmez. Nevyork'un sansasyonel peşinde koşan o büyük gazetesi kaza mahalline derhal en açıkgöz muhabirini yollamıştı. Muhabir, uçakla bir saat içinde oraya yetişmiş, hemen kollarını sıvayarak kurtarma ekipleriyle birlikte kuyuya inmiş, görülmesi gereken her şeyi görmüş, birkaç saat sonra da gazetesine ilk telgrafını çekmişti. Fakat okuyucularının duygularını tahrik etmek içinde biraz edebiyat yapmak istemişti:

"Korkunç facia sahnesinde hâkim olan tepenin üstünde, bu akşam, Tanrı mahzun mahzun oturmuş bu acıklı manzarayı seyrediyor."

Bir saat sonra muhabir, gazeteden şu telgrafı aldı:

"Kazayı bırak. Derhal Tanrı ile mülâkat yap. Mümkünse fotoğraf al."

Hatırlamış

Kadın kocası aleyhinde boşanma davâsı açmıştı. Karısı mahkeme huzurunda anlatıyor:

— Efendim, kocamın benimle meşgul olmağa ne vakti var, ne de arzusu. Varsa koşu, yoksa koşu. Koşular peşinde şehir şehir dolaşır. Bütün müşterek bahislere girer, bütün parasını bu uğurda harcar. Atlardan ve koşulardan başka konuşacak lâfı da yoktur. Bana karşı o kadar alâkasızdır ki, evlendiğimiz günü bile hatırlamadığına eminim.

Kocası hemen atıldı:

— Ne münasebet! Pekâlâ hatırlıyorum. Filâdelfiya da, Yıldırım'ın birinci mükâfatı kazandığı gün evlenmiştik.

Edemiyormuş

Fransada, sıkışınca ihtiyacını köşe bucakta görmeye alışmış olan Mösyö Durand, Londraya gitmişti. Büyük caddelerden birinde yürürken birden sıkıştı. Sağa baktı, sola baktı, bu nevi ihtiyaçlara mahsus bir yer aradı. Göremedi. Artık dayanamıyacağını anlayınca bir inşaatı örten tahtaperdeye yaklaşarak pantalonunun düğmelerini çözmeye başladı. Tam o aralık mantar gibi yanında biten bir polis memuru omuzuna dokundu:

— Yasaktır!

Mösyö Durand, çarnâçar yürüdü. Ama, büsbütün sıkışmıştı Yine etrafına bakındı, bir len ha parkın ıssız bir köşesini gözüne kestirerek gür nebatların arasına daldı. Tam düğmelerini çözmeye davranırken bir başka memur kolundan yakaladı:

— Olmaz, yürüyün!

Mösyö Durand sağa başvurdu olmadı, sola başvurdu, başka bir polis karşısına çıktı. Artık kendini tutamıyacak bir hale geldiği sırada caddede gözüne bir tabelâ ilişti:

"İdrar yolları mütehassısı"

Düşünmeden içeri daldı. Derdini soran doktora, idrar edemediğini söyledi.

Doktor, elinde bir kavanozla yanına geldi. Kavanozu uzatarak:

— Bir tecrübe edin bakalım, dedi.

Mösyö Durand büyük bir memnuniyetle kendini bıraktı ve kavanozu ağzına kadar doldurdu. Doktor:

— Gördünüz mü, dedi, bir de idrar edemediğinizi iddia ediyordunuz. Kim söyledi bunu size?

— Kim olacak, polisler!..

Ya kazıklasalardı

Tesadüfen bir kiliseye giren bir Çinli durmadan istavroz çıkaran hıristiyanları seyrettikten sonra çok merak etti ve çıkarken bir papaza yaklaşarak bu işaretin mânasını sordu. Papaz, Hazreti İsa çarmıha gerilerek öldüğü için bu hâdiseyi anmak üzere o işaretin yapıldığını anlatınca Çinli dayanamadı:

— Doğrusu çok talihli adamlarmışsınız! dedi.

— Anlamadım!

— Düşünsenize bir kere, ya maazallah İsayı çarmıha gerecek yerde kazığa oturtsalardı.

Benzeyiş

Bernard Shaw'a, bir gün, bir koşu yerinde bir adam göstererek:

— A, bakın, dediler, size ne kadar benziyor.

Meşhur nükteci hiç tereddüt etmedi:

— Vallahi bu kadar olur! ledi, ben bile kendime bu derece benzemiyorum.

Huyu kurusun

aziz nesin

Huylu huyundan vaz geçer mi? Huyu kurusun, vaz geçmez. Bizim polisin huyu nedir? Dayak atmak... Polisimiz, her ne olursa olsun bu huyunu bırakamaz.

Polislerin sık sık kılıkları değiştirilir. Ceket yakası kapanır açılır, getir giydirilir, uzun paça pantol giydirilir, elbise rengi mavi olur, gri olur, bıyık bırakmaları yasak edilir, serbest bırakılır, apolet taktırılır, çıkartılır, beline tabanca verilir, tabanca alınır, eline cop verilir, yakasına apolet takılır, göğsüne yıldız konur, boynuna kravat bağlanır, hattâ düşükler zamanında ortaya yaka numarasız polisler çıkarılır... Her halde bütün bu kılık değiştirmeleri, polisimiz huyunu değiştirsin diye yapılır. Hayır, prensip sahibi olan polisimiz ne yapılırsa yapılsın, canından geçer, huyundan geçmez. İlle dayak atacak...

C. H. P. iktidarında polis, yurttaşa dayak atardı, iktidar, yarıdan çok, bu yüzden yıkıldı. İktidar değişti, polisin huyu değişmedi. D. P. iktidarında da dayaktan vaz geçmedi. D. P. iktidarı, yüzde doksan polisin bu huyu yüzünden yıkıldı. İktidar yine değişti, ama polisin huyu değişmedi; M. B. Hükûmeti zamanında polis yine dayak atıyor.

Yani, ister polisin kılığını değiştir, ister iktidarı değiştir, bir türlü polisin huyu değişmiyor.

Adamın biri, kokusuz sarımsak yetiştirmek merakına düşmüş. Sebebi de şu: Sarımsak çok faydalı bir şey ama, kokusu çekilmiyor. Tıpkı bizim polisimiz gibi: Polis çok faydalı bir şey ama, huyu çekilmiyor.

Kokusuz sarımsak yetiştirmek isteyen adama muzibin biri,

— Sarımsağı baş aşağı dikersen kokusuz sarımsak elde edersin! demiş.

İyi niyetli adam da inanmış, kokusuz sarımsak yetiştirip çok kazanmak umuduyla büyük bir para bağlayıp, geniş bir tarlaya baş aşağı gelmek üzere sarımsak ekmiş. Seneye sarımsaklar çıkmış ama, kokulu...

Adam, «Her halde ben yanlış anladım. Sarımsaklar baş aşağı gelmiyecekti. Ben baş aşağı gelip sarımsakları ekecektim» diye düşünmüş. Ertesi sene kendisi başaşağı duracak şekilde sarımsakları ekmiş ama yine nâfile... Sarımsaklar kokuyor...

Birisine dert yanmış. Bu da muzibin biriymiş. Adamın saflığını görünce,

— Sen, demiş, kokusuz sarımsak elde etmek istiyorsan, sarımsakları soy da öyle ek!..

Adam bu sözü de dinlemiş. Büyük paralar harcıyarak sarımsakları soymuş, geniş bir tarlaya ekmiş. Ertesi yıl çıkan sarımsaklar yine kokuyor.

Saf adam, kendi kendine «Her halde» demiş, «ben yanlış anladım. Sarımsakları soyunmıyacaktım.»

Kokusuz sarımsak yetiştirmek uğruna kalan bütün parasını döküp, üste de epiyce borçlanıp yeniden denemeye girişmiş.

Bu sefer kendisi çırılçıplak soyunup sarımsakları öyle dikmiş. Neye yarar, çıkan sarımsaklar yine kokuyor. Bunun üzerine bütün umudunu yitiren adama acıyan bir şair şöyle demiş:

«Soydu ekti, soyundu ekti,
«Cinsi belli cinsine çekti...»

Bizim polis de türlü kılığa sokuldu, ama kokusundan geçmeyen sarımsak gibi, ne yapılsa huyundan geçmedi.

Bir takım polis yurttaşlarımın bu yazımdan ötürü bana kızacaklarını biliyorum. Ama bana kızacaklarına lütfen kendilerine ve dayak atma huylarından bir türlü vazgeçemeyen kendi arkadaşlarına kızsınlar. Evet, kokusuz sarımsak olmaz ama, dayak atmayan polis olur. Ben, polisin polis olmasını istiyorum, ali kıran başkesen olmamasını istiyorum. Bana bu yazıyı yazdırtan, İzmir'de geçen şu olaydır:

İzmir'in Emniyet Müdür Muavini Zeki Vural sivil elbise giyerek, Basmane'deki Işık gazinosuna gitmiş. Kendi dediğine göre niyeti, içkili gazinolarda yurttaşların nasıl kazıklandıklarını gizliden denetlemekmiş. İster dediği gibi olsun, isterse bir gazinoda birazcık eğlenmek niyetiyle olsun. Garsondan bir şişe bira istemiş. Garson, birayla birlikte türlü türlü mezeler getirince,

— Mezeleri götür, ben yalnız bira istedim... demiş.

Garson ve gazinonun sahibi,

— Olmaz yalnız bira içemezsin. Mezeleri de yiyeceksin!.. demişler.

Yani zorla kazık yedirecekler. Bu yüzden aralarında kavga başlamış. Tam bu sırada başka biri daha kavgaya katılmış. Emniyet Müdür Muavini olduğunu açıklamıyan Zeki Vural, sonradan kavgaya katılan adamı; gazinonun sanmış. Bu fedai, Em döğecek kimseyi bulamasa, eğdan tutup sahnenin arkasına çekmiş vermiş yumruğu...

Neye? Herhalde, neden kazık yemiyorsun, diye...

Bunun üzerine, bakmış ki iş daha kötüye gidecek, Zeki Vural kimliğini açıklamak zorunda kalmış:

— Yahu, ben Emniyet Müdür Muaviniyim be!.. Yürü karakola!..

Karakola düşmüşler. Kavgacının hüviyeti sorulmuş: Kim olsa beğenirsiniz: İstanbul Emniyet Müdürlüğünden bir sivil komser...

İkisi de polis olunca iş örtbas edilmiş ama, olayı duyan Demokrat İzmir gazetesi yazmış.

Bakınız, polis polisi döğerse, artık polis olmayanı nasıl döğer, artık siz düşünün! Üstelik dayak yiyen polis de olmazsa, örtbas da edilmez bir de karakolda ıslatıldıktan sonra, bir kulp uydurulup mahkemeye verilir.

Polis polisi döğüyor, ne demek bu? Bu nasıl vazgeçilmez bir huydur. Bir yere kapasanız ya, döğecek kimseyi bulamasa, egzersiz olsun diye, kapıları, duvarları, ya da kendini döğecek... «Huy canın altında» demişler, «Can çıkar, huy çıkmaz!..» demişler. Ama artık bu huy çıksın.. İyileri de çok var. «Kır atın ya huyundan, ya suyundan...» diye onlar da huylu olmasınlar...

Görevi, yurttaşı döğenlerden kurtarmak olan polisin kendisi birbirini döğerse vah vaaah!

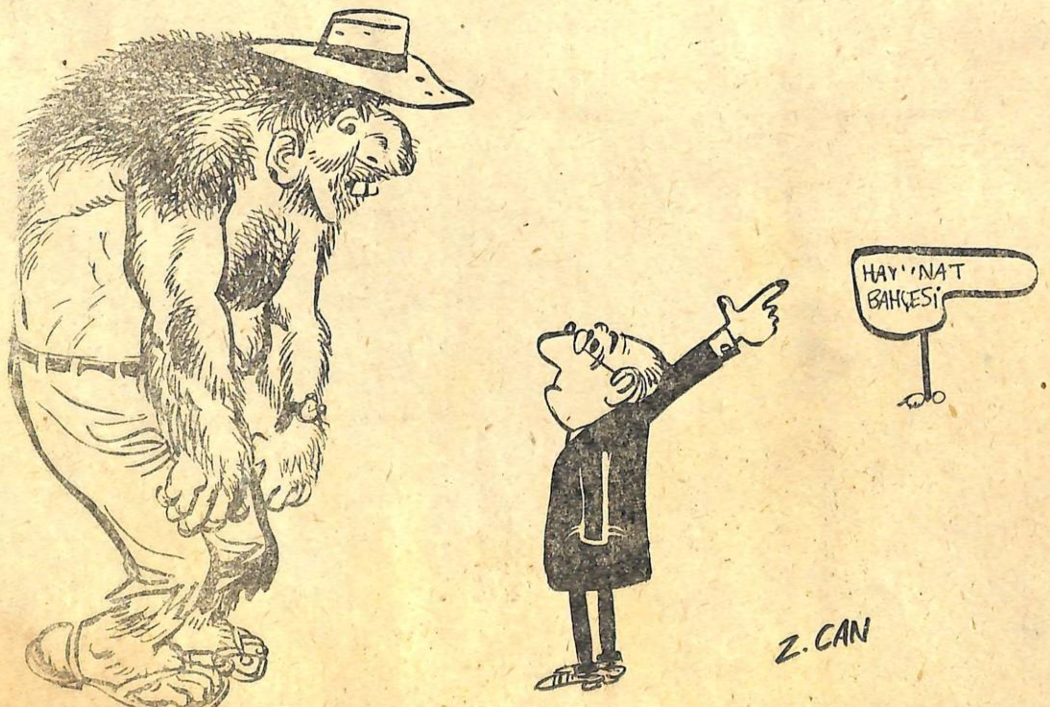

— AFEDERSİNİZ HAYVANAT BAHÇESİNE NEREDEN GİDİLİR..
— HAYVANAT BAHÇESİNE BURADAN GİDİLİR KARDEŞİM!..

KARİKATÜR dünyası

YAZISIZ !..

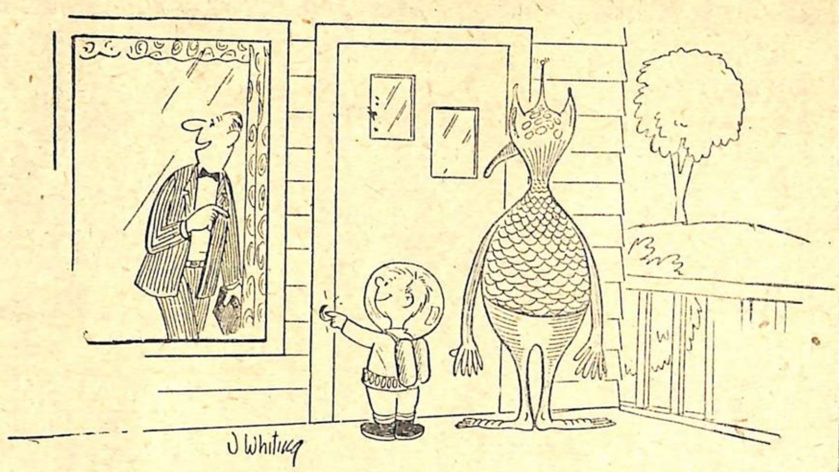

— BİZİM OĞLAN GELDİ GALİBA, BİR DE MERİHE KAÇACAĞIM DİYE TEHDİT SAVURMUŞTU!..

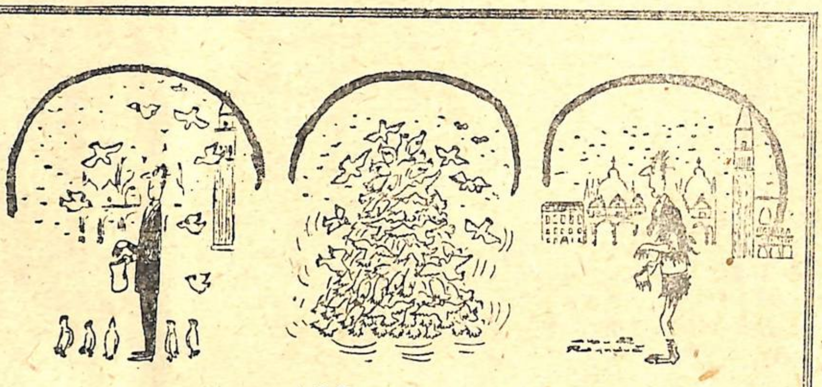

YAZISIZ!

— O KADAR HIZLI ÇEKME DEMEDİM Mİ ?..

— AFFEDERSİNİZ, YATAKLI VAGON NEREDE ACABA ?..

— AFFEDERSİNİZ, UYANDIRDIM GALİBA ?..

— ZAVALLI MİNİK TAVUĞUM BİZİM İÇİN NE ZAHMETLERE KATLANIYOR!..

— SEVGİLİM BİZİM SEVDİĞİMİZ PARÇA ÇALIYOR!..

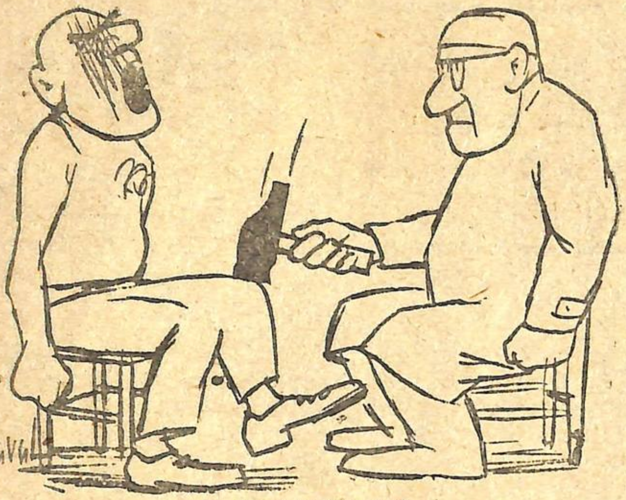

YAZISIZ

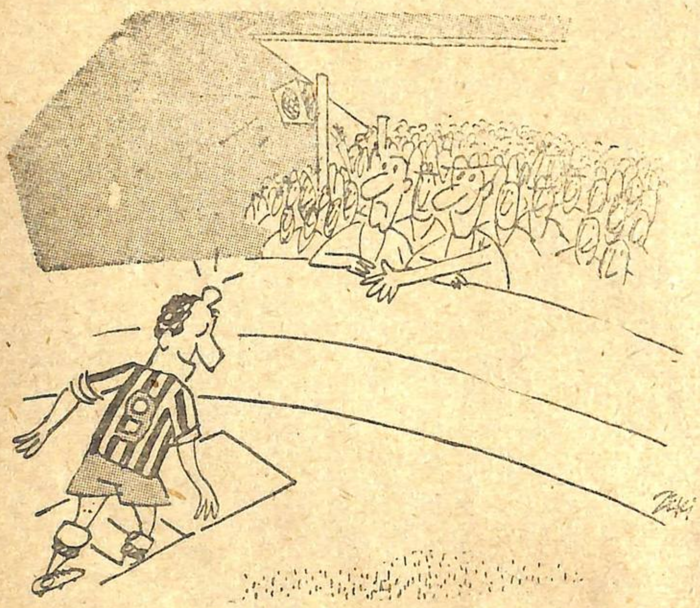

— BEN SANA KAFAYLA GOLÜ ATAN BU FUTBOLCUDUR DEMEDİM Mİ?..

KARDEŞLER

Genç Pierre de Leventure bir gün babasına gidip, bir genç kızı sevdiğini, onunla evlenmek istediğini söyledi. Kızı o kadar methetti ki, Marki de Leventure bu habere çok sevindi ve rızasını verdi: Yalnız merak ederek kızın kim olduğunu sordu. Oğlu cevap verdi:

— Matmazel de Mariécourt!

Marki fena halde şaşırdı:

— Aman, ne diyorsun, oğlum. Kat'iyen olmaz.

— Neden?..

— Gel kulağına söyliyeyim: O kız senin kardeşin olur.

Genç adam, çok üzüldü; ama zamanla acısını unuttu. Aradan aylar geçti. Nihayet bir gün yine gelip babasının karşısına dikildi:

— Babacığım, deli gibi âşıkım. Evlenmek istiyorum.

Babası pek memnun oldu. Derhal muvaffakat ettiğini söyledi. Kucaklaştılar. Sonra Marki oğluna sordu:

— İsmi ne nişanlanacağın kızın?

— Matmazel de Lavalet!

— Ne !Felâket, oğlum! Katiyen olmaz. Mümkün değil...

— Neden, baba!

— Çünkü... saklamakta mâna yok... O kız senin kardeşin olur.

Genç adam bu defa da talihsizliğini sineye çekti. Zamanla unuttu. Bir müddet sonra kendisine başka bir nişanlı buldu. Fakat aynı hâdise bir kere daha tekrarlandı.

Nihayet dayanamıyan delikanlı, annesine koştu. İki gözü iki çeşme, olanları hikâye etti. Hangi kızı almak istese kardeşi çıktığını yana yakıla anlattı.

Annesi bu itirafları lâkayıt bir tavırla dinledi. Bir müddet düşündü. Nihayet:

— Oğlum, hiç üzülme, dedi, o üç kızdan hangisiyle istersen evlenebilirsin!

— Aman, nasıl olur, anne, kız kardeşim olurlarmış ya!..

— Merak etme, olmazlar. Çünkü sen onların kardeşi değilsin!

Paylaşmak

Bir gün annesi küçük Tom'a tembih ediyordu:

— Oğlum, al kız kardeşinle paylaş, diye sana bir şey verildiği zaman en büyük hisseyi ona vermek terbiye icabıdır.

Çocuk biraz düşündükten sonra:

— Anne, dedi, bir daha paylaşılacak bir şey olursa kız kardeşime verseniz olmaz mı?

Aklı başına gelirse

Bir adam pek genç yaştaki oğlunu evlendirmeye teşebbüs etmişti. Dostları müdahale ettiler:

— Yahu, çocuk daha pek küçük, bu yaşta evlendirmek doğru mu? Bırak da biraz aklı başına gelsin.

Adam güldü:

— Amma da yaptınız, ayol, aklı başına geldikten sonra hiç evlenir mi?

Eski elbise

Köy rahibinin kapısı çalınmıştı. Uşağı olmadığı için gidip kendisi açtı. Kapıdaki genç adam:

— Yoksullar için eski elbiseler topluyorum efendim, dedi. Sizin de eski elbiseniz vardır herhalde?

— Var.

— Şu halde, onu bana verebilir misiniz? Böyle bir şeyin boşa gitmiyeceğini, siz herkesten iyi bilirsiniz.

— Evet ama, gene de veremem.

— Yaa? Peki onu ne yapacaksınız?..

— Gayet basit, delikanlı. Her gece fırçalayıp, katlayıp bir iskemlenin arkasına asacağım. Her sabah da sırtıma geçireceğim...

Beş Franga koca

Yaşlanmıya başladığı halde hiç talibi çıkmamış bir kız bir gün kiliseye gidip papazı buldu:

— Papaz efendi, dedi, nikâhı kaça kıyıyorsunuz?

— Beş franga.

Kız:

— Öyleyse, alın şu beş frangı da kıyın benim nikâhımı, dedi.

— Hay, hay, getirin kocanızı.

— Ne kocası? Ayol, kocayı ben bulduktan sonra beş frangı ne diye veriyorum.

Kayıt

Newyork Muhaceret Bürosuna başvuran bir Musevi, kendisine uzatılan fişi dikkatle okudu ve aşağıdaki şekilde doldurdu:

İsim: İsak Levi

İşi : Bozuk

Ne kadar kalacak: Müşteri durumuna bağlı.

Yavuz hırsız...

İki hırsız, gece yarısından sonra soyacakları evin içinde buluştular. Mesleğe yeni atılan hırsız bir saat kadar gecikmişti. Tecrübeli hırsız sordu:

— Bu meslekte böyle bir şey olmaz. Gecikmemeni bilhassa tenbih etmiştim. Neredeydin?

Genç hırsız cevap verdi:

— Buranın numarasını unutmuştum. Bu yüzden, cadde üzerindeki bütün evlere bir bir girdim, seni aradım.

KÖYLÜYE GAZETE

Bayan Döviz

AZİZ NESİN'in büyük romanı

— Bir şey yapacak değilsin ki... Hem namusla benim bu dediğimin ne ilgisi var? Sanki sen namuslusun da, ben senin kadar namuslu değil miyim, şuna bak... İyilik de yaramıyor. Sen kötü bir niyetle randevu evinde yakalanmıyacaksın ki... Sen insanın içine bak, içinde kötülük olmasın da...

— Ay bir de yakalanacak mıyım?..

— Tabiî ya... Yakalanmazsan, kocan nasıl duyacak da inanacak? Kocanı evine bağlamak, yuvanı korumak için buna katlanacaksın, anladın mı? Madem sen bir dişi kuşsun, kocanın yuvasını da yapacaksın. Neden demişler, yuvayı dişi kuş yapar, diye... Yâni sen randevu evinde yakalanmıyacaksın da, kocan mı yakalanacak? O yakalanırsa, daha mı iyi?..

— Yapamam Lemancım.

— Ayol, sen bir şey yapmıyacaksın ki... Bu randevu evi, senin bildiğin randevu evlerinden değil. Yoksa sen öyle mi sandın? Aaa, daha neler! İyi dinle beni. Sana parayla bir adam tutacağız. Eli eline değmiyecek. Anladın mı? Namusun yine namus... Namusuna hiç bir şey lâzım gelmez. Senin içinde kötülük yok ya, sen ona bak... Eskiden nasıl hülle yaparlarmış, işte onun gibi bir şey... Kocalar eskiden namuslarını temizlemek için karılarına parayla kiralık koca bulurlarmış. Kiralık koca, bir gece kadının yanında kalırmış. Ertesi gün eski koca, karısını tertemiz teslim alırmış. Yaa.. Ondan sonra herifin karısına aşkı perçinlenirmiş. Ayol, erkekler bu işten hoşlanıyor, ne yapacaksın. Bu erkek kısmı, karısından kazık yemeyince rahat edemiyor. Yani sen ne istiyorsun, kocan sana kendi eliyle bir hülleci mi bulsun? Eskiden öyleymiş, şimdi o moda geçti, hülleciyi kadınlar kendileri buluyorlar.

— Ben o hüllecileri duydum. Bazı hülleci sözünde durmaz, geceleyin elini kadının eline değdirirmiş. Kadının da çok hoşuna giderse, sabahleyin eski kocasına «ben seni artık istemem, şimdi dengimi buldum. Allaha çok şükür diye hülleci'den ayrılmazmış. Onun için ne olur ne olmaz, şeytandır insanı kandırır, ben bu senin dediğini yapamıyacağım.

— Kız, bu senin duyduklarından değil, modern bir hülleci... Hay Allah beni kahretsin, Hulleci adını da nerden çıkardım. Yani, sana bu âdetin eskiden beri olduğunu, ayıplık bir şey olmadığını anlatmak için Hulleci'yi misâl getirdim. Kirayla tuttuğumuz adam, senin eline dokunmıyacak ki, sen korkuyorsun... Sen o adamla randevu evinde buluşmadan önce, «Filânca randevu evi var!» diye Ahlâk Zabıtasına telefon edeceksin.

— DAMAT GELMEDİ, İÇİNİZDE BEKAR OLUPTA EVLENMEK İSTEYEN VAR MI?..

— Kim, ben mi?..

— Tabiî, sen kendin edeceksin... Yalnız «Randevu evi var» diye telefon etmek, yetmez. Çünkü her yerde randevu evi var, Ahlâk Zabıtamız hangi birine yetişsin... Onlar da insan, değil mi ya.. Onların ki de can.. programları var. Programlarına göre ev basarlar. Meselâ daha üç gün önce bastıkları evin sahibinin başka yerdeki evini hemencecik basmazlar. Kimse kimsenin kısmetine mâni olmamalı... Beklerler, kendilerince münasip zamanı gelirse, onu da basarlar. Onun için senin benim «Filân yerde randevu evi var» dememiz para etmez. Bakalım onların programına göre, senin haber verdiğin randevu evine basılma sırası, münasip zaman gelmiş mi? İki sene önceydi. Bizim sokağın sonundaki apartımanda bir randevu evi açıldı, üçüncü kat randevu evi oldu. Kimseyi de rahatsız ettikleri yok ama, o apartmanda oturan erkekler, karılarımız baştan çıkar, kadınlar da, kocalarımız geç vakit sarhoş gelir de kapıyı şaşırır diye korkularından, Ahlâk Zabıtasına şikâyette bulundular. Hiç bir cevap çıkmadı. Sonra o sokakta oturan bütün aileler, namuslu mahallemizde

(Lütfen sahifeyi çeviriniz.)

randevu evi istemiyoruz diye altı yüz imzalı dilekçe verdiler. Gene bir ses çıkmadı. Hattâ benim o zamanki kocam gidip sormuş da «Randevu evinin yerini bulamıyoruz, yerini bulunca içindekileri bulamıyoruz, içindekileri bulunca uygunsuz vaziyette bulamıyoruz» demişler. Malûm ya, öyle her yer randevu evi diye zarttadak basılmaz. İçerdeki çiftleri ille de uygunsuz vaziyette yakalamak lâzım. E doğrusu, her insan da enayi değil, uygunsuz vaziyette yakalanmaz. Bir kere böyle bir evi basmışlar. Adam «Ben uygunsuz vaziyette değildim, esas vaziyetteydim» demiş, kurtulmuş. Yaa, insanı uygunsuz vaziyette yakalamak kolay mı cicim? Ne yaptıksa o evi bir türlü kapattıramadık. Aradan iki yıl geçince evi bastılar, kapadılar. Neden kapattıkları için türlü söylenti çıktı. Kimisi, Hayraniye kralı ile kral hazretlerinin naibi mi, sağ ipi mi, sol ipi mi, birisi gelmiş İstanbul'a. Söz arasında bu nâip «Kral sarışınları sever» diye bir lâf kaçırmış ağzından, diyor. Bunun üzerine bizim protokol direktörü randevu evi sahibine dolgun bir sarışın gönder bu gece» demiş. Randevu evi sahibi de siyasî ziyaretlere alışık bir sarışın şarkıcı kıza telefonla Krala gitmesini söylemiş. Meğersem kız da o gün saçlarını siyaha boyatmamış mı? «Vay sen misafirimiz koca bir krala kazık mı atıyorsun?» diye ertesi gün randevu evini basıp kapatmışlar. Kimisi de başka türlü söylüyor. Randevucunun verdiği maaşı az bulmuşlar. Her neyse, aradan ne kadar zaman geçti de, ancak ondan sonra evi bastılar. Her işin programı var. Bir kere program bozuldu mu, işler karışır, kapatılmaması gerekli ev kapatılır, kapatılacak ev kapatılmaz. Onun için sen telefon ederken, «bu randevu evine yüksek sosyeteden bayanlar devam ediyor, abone olmuşlar» diyeceksin ki, hemen bassınlar. Ahlâk Zabıtası, randevu evinde yüksek sosyeteden kadın yakalamağa pek meraklıdır. İnsanoğlu meraklı... Bakalım kimlerden, hangi yüksek familya - dan diye merak ederler. İşte böyle telefon ettin mi, ev basılır, sen de içerde yakalanırsın. Ama sen «Kocamın bana çok güveni var. Yakalansam bile inanmaz» diyorsun. Doğru, inanmaz bu herifler. Benim de kocalarımdan kimisi inanmadı. «Karıma tuzak kurmuşlar, yalan söylüyorlar» dedi. Hattâ hiç unutmam biri, dünyanın parasını verip anahtar deliğinden poz poz resimler çektirdim de «Fotomontajdır» diye inanmadı. İnanmıyacak herif, ne yapsan inanmaz. Onun için sen Ahlâk Zabıtasına telefon ederken, başka biri de kocaan telefon edip, senin gittiğin evin adresini söyliyecek. Yâni baskında hem Ahlâk Zabıtası, hem kocan bulunacak ki, en küçük bir şüpheye yer kalmasın...

— Leman verdiğin aklı beğendim ama, ya kocam boşarsa...

Leman,

— Boşamak mı, dedi, ayol deli misin, tecrübeyle sâbit, herif seni yakalasın bir, bak nasıl «karıcığım, ruhum, canım, çekerim» diye eteğinin etrafında pervane olacak... Böyle heriflere böyle lâzım cicim.

(Devamı var)

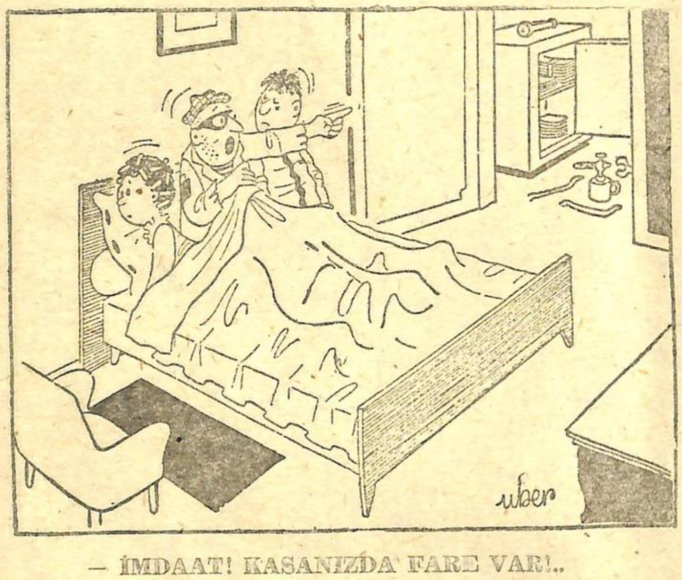

— İMDAAT! KASANIZDA FARE VAR!..

— ÇORBA ÇOK SICAKMIŞ!..

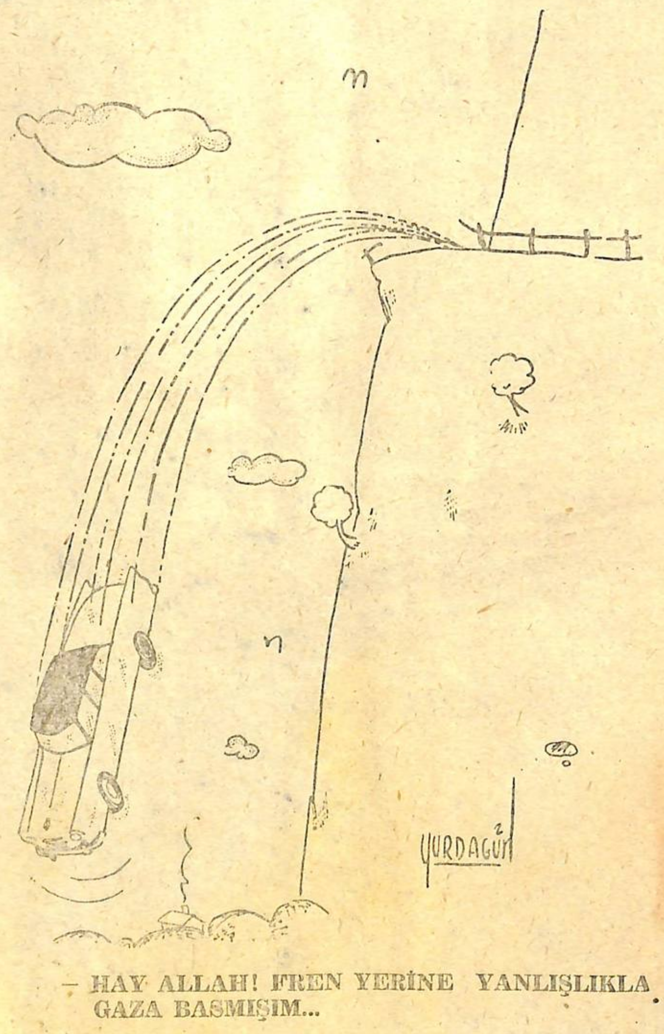

— HAY ALLAH! FREN YERİNE YANLIŞLIKLA GAZA BASMIŞIM...

FİATI 1 LİRA
Basıldığı yer : Şehir Matbaası
Dizildiği yer : Hergün Matbaası

İLÂN TARİFEMİZ :
Kapak içi : *10 T. L.*
İç sahifeler : *12 T. L.*

NEZLE

VE BAŞ AĞRILARINA KARŞI

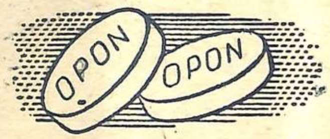

FAYDALIDIR!

OPON baş, diş, adale, sinir, lumbago, romatizma, siyatik ağrılarını teskin etmek için faydalıdır

OPON bayanların muayyen zamanlardaki sancılarında daima başarı ile kullanılır

Sağlık mevzuunda ailenizin en yakın dostunun doktorunuz olduğunu unutmayınız.

OPON

günde 6 tablete kadar alınabilir

DİŞ SAĞLIĞI ÇOCUKLUKTA BAŞLAR

ipana

ANTI-ENZYM, WD-9 LU

DİŞ MACUNU

VİTA

çamaşır suyu

KAR GİBİ TEMİZLER

– Şu Metin'e bak kardeş koskoca kral oldu halâ top peşinde koşuyor...